

ספר בסדרת VIP

אליל

קריסטן קאליהאן

"אם היה פעם סכר שהיה בו אקס פקטור - זה הספר הזה."
הוצאת א(ה)בות

קריסטן קאליהאן

אליל

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר לחצי כאן

קריסטן קאליהאן
אלי

Keisten Callihan
Idol

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל
גלי אבני-גילאור
עורכת: בשמת בידרמן
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה-שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד הספר: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2016. Idol by Kristen Callihan

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תש"ף

© 2020 כל הזכויות כל שמורות

מסת"ב: 1-71-7648-965-978

All rights reserved
Printed in Israel 2020

אני מקדישה את הספר לקוביין, בואי ופרינס –
אלילי רוק שעזרו לעצב את הפסקול של חיי.
הם נגזלו מאיתנו מוקדם מדי.

הערת המחברת

כדי לראות לאן פנייך מועדות, צריך להסתכל לפעמים על המקומות שבהם כבר היית. לקיליאן ולחברי הלהקה שלו יש את האלילים שעזרו להם לעצב את הסאונד המוזיקלי שלהם. מסיבה זו רוב המוזיקה המוזכרת בספר הזה היא לא מהעשור האחרון, אלא מתקופה מוקדמת יותר. ייתכן שחלק מכן יגלו שירים חדשים, וייתכן שחלק מכן – ממש כמוני – ייצאו למסע בנבכי הזיכרון.

נוסף על כך, קולאר איילנד, מקום מגוריה של ליבי, הוא מקום שהמצאתי. בעיקר מפני שכך התאפשר לי לעצב בחופשיות את המקום ואת האנשים שגרים בו. אבל אם מעניין אתכן איך המקום הזה נראה – בולד הד איילנד, צפון קליפורניה, הוא המקום שהכי מזכיר אותו.

תודה לכן וקריאה מהנה!

אוהבת,

קריסטן

פתיחה

מוזיקה יכולה להיות החברה שלך כשאתה בודד, המאהבת שלך כשאתה משתוקק. הזעם שלך, הצער שלך, השמחה שלך, הכאב שלך. הקול שלך, לאחר שאיבדת את קולך. להיות חלק מזה, להיות הפסקול שמלווה את חייו של אדם כלשהו, זה דבר יפיפה.
קיליאן ג'יימס, סולן וגיטריסט להקת "קיל ג'וזן"

העבר

קיליאן

לחיה מזג הפכפך. רגע אחד היא יכולה לאהוב אותך, רגע לאחר מכן לשנוא אותך, ולעולם לא תדע לאיזה צד שלה אתה עתיד להיחשף עד שזה קורה. אם היא שונאת אותך, אין דבר שתוכל לעשות בנדרון, חוץ מאשר להתמורד ולקוות שתשרוד בלי שתיקרע לגזרים לפני שתצליח להימלט למקום מבטחים. אבל כשהיא אוהבת אותך?
לעזאזל, זאת התחושה הכי טובה בעולם. אתה משתוקק לזמן הזה עם החיה. אתה חי בשביל כל מפגש ומפגש איתה. היא הופכת לחיים עצמם. לתכלית שלך. לכל עולמך. וכיוון שאתה מפתח כלפיה תלות חזקה כל כך, עם הזמן אתה גם מתחיל קצת לשנוא אותה.

אהבה. שנאה. אין הפוגה. אין שום נקודה בתווך. רק עליות וירידות.

כעת היא נמצאת אי שם בחוץ, ממתינה לי. נוהמת נהמה איטית ועוצמתית. אני מרגיש את זה בעצמותיי, במטען החשמלי שמתפשט באוויר וברעד תחת כפות רגליי.

קצב ליבי הולך וגובר, האדרנלין כבר מתחיל לבעוט בתוך גופי. "אתה מוכן לרקוד עם השטן?" שואל לפתע וויפ, בלי להתכוון לאדם מסוים. הוא לוגם מבקבוק מים, ידו הפנויה מתופפת על ברכו מקצב סוער.

שטן, חיה, פילגש – כל אחד מכנה את התופעה בשם אחר. זה חסר כל חשיבות. החיה שולטת בנו, ולמשך זמן מה אנחנו שולטים בה.

עוצמת השאגה הולכת וגוברת. השם שלי. החיה קוראת בשמי. קיליאן. קיליאן.

אני מתנשם בכבדות ומתרומם ממקומי. צמרמורת חולפת בעורי והאשכים שלי מתכווצים.

אני נענה לקריאה, וגל של צליל ושל אנרגיה טהורה שוטף אותי בעודי פוסע אל תוך האור.

חם, מסמא את עיניי.

החיה זועקת. היא קוראת לי.

ואני הוא האדם ששולט בה. אני נושא את זרועותיי אל על וניגש

אל המיקרופון. "שלום, ניו יורק!"

בתגובה נשמעת שאגה כל כך חזקה, שאני מיטלטל לאחור על עקביי.

מגישים לי גיטרה, וצווארה החלקלק מעורר בי נחמה מוכרת ונותן

לי זריקת אדרנלין. אני תולה את רצועת הגיטרה על צווארי. וויפ

מתחיל לתופף במקצב אחיד, והגוף שלי נע יחד עם הקצב. ג'אקס

וריי מצטרפים לנגינה, המקטעים המוזיקליים נשזרים יחדיו בתבנית

סבוכה. הרמוניה. שירה של צלילים. זעקת התרסה.

אני מתחיל לפרוט, עוצמת קולי הולכת וגוברת. מוזיקה זורמת

בוורידים שלי. היא נשפכת מתוכי כמו לכה, מציתה את האוויר, מקימה מהומה של זעקות נלהבות. עוצמה. כל כך הרבה עוצמה. החיה מגיבה, אהבתה כה עזה עד שהזין שלי נעשה נוקשה והשערות בעורפי סומרות. את כל מה שאני, אני יוצק לתוך הקול שלי, לתוך הנגינה שלי. באותו רגע אני אלוהים. כל יכול. אינסופי. שום דבר – שום דבר – עלי אדמות לא יכול לספק לי את האנרגיה המחשמלת הזאת. שום דבר לא משתווה לכך. אלה החיים. אבל זה הקטע עם החיים; הם יכולים להשתנות בן רגע. כל מה שנדרש זה רגע בודד. על מנת שהכול... ייגמר.

ה ע ת י ד

ליבי

"כל כך הרבה מילים נכתבו על הקשר שלך עם קיליאן ג'יימס. אבל את וג'יימס לא ממש הכברתם מילים בנושא." הכתבת מבזיקה לעברי חיוך קלוש אך מעורר, שעה ששיערה הכחול מסתיר את אחת מעיניה. "בהתחשב בהופעה שהתקיימה אתמול, תרצי לספק לנו טעימה קטנה?"

אני יושבת מכוונסת בעצמי על כורסה מעור מלאכותי בחדר בבית מלון, כשגבי מופנה אל קו הרקיע של העיר ניו יורק, וכמעט מחייכת בתגובה לשאלה שכבר שמעתי אלף פעם.

אולם אז ההכשרה שקיבלתי נכנסת לתוקף. חיוך עלול להעביר מסר של הסכמה בשתיקה או שאני מצטערת במידה מעוררת סלידה. אני לא רוצה לספק "טעימה קטנה", ולמרות מה שאומרים המבקרים,

קיליאן ואני מעולם לא היינו ביישנים. פשוט מעולם לא רצינו לשתף את הציבור. הקיליאן שאני הכרתי היה שלי, לא שלהם.

"אין הרבה דברים שאני יכולה לספר ששאר העולם עוד לא יודע."

זה לא לגמרי נכון. אבל זה נכון מספיק.

חיוכה של הכתבת הופך כעת חמסני – ברקודה המחפשת אחר דם במים. "אה, ובכן, אני לא בטוחה בקשר לזה. אחרי הכול, אנחנו לא מכירים את הגרסה שלך לסיפור."

אני נאבקת בדחף לשחק בחפת של טוניקת הקשמיר הלבנה שלי. אלוהים, הסוודר שלי – שלא לדבר על הבגדים התחתונים שלי – עולה יותר ממה שהייתי מוציאה בשנה לפני שהוא נכנס אל חיי.

אני מסובבת את ראשי וקולטת הבזק של בקבוקי מים בתוך דלי קרח כסוף: בקבוק בצבע ירוק כהה, בקבוק בצבע זהב, בקבוק נוסף מעוטר בקריסטלים. מוקדם יותר הכריזו אחד העוזרים בגאווה כי הבקבוק הירוק, שלפי הטענות מקורו ביפן, עולה יותר מארבע מאות דולר לבקבוק. של מים.

לפתע מתעורר בי דחף לצחוק. על הטירוף של חיי. על המעבר ממי ברז למים יוקרתיים. על העובדה שסוויטת הפנטהאוז הזאת היא חלק מהשגרה החדשה שלי.

ואז אני רוצה לפרוץ בבכי. כי בלעדיו לא היה לי שום דבר מכל אלה. ולשום חלק מזוין מכל זה אין שום משמעות, אם אני לא יכולה לחלוק את זה איתו.

ריקנות מאיימת לבלוע אותי בשלמותי. אני כל כך בודדה כרגע, שחלק ממני רוצה לאחוז בידה של האישה הזאת רק כדי להרגיש מגע של בן אנוש אחר. אני צריכה לדבר. אני צריכה שיקשיבו לי. רק פעם אחת. ואולי, רק אולי, אפסיק להרגיש כאילו אני מתפרקת לגורמים. אני לוקחת נשימה עמוקה ומסיבה את מבטי בחזרה אל הכתבת.

"מה את רוצה לדעת?"

1

ההווה

ליברטי

יש בטלן על הדשא שלי. אולי אני צריכה להשתמש במונח אחר, יותר תקין פוליטית. אדם חסר בית? נווד? לא, אשאר עם המונח בטלן, כי אני בספק אם הוא אכן חסר בית או דל אמצעים. עושה רושם שמצבו הנוכחי נובע מבחירה יותר מאשר מנסיבות.

ההארלי דיווידסון הגדול בצבעי שחור וכרום, שהתרסק לתוך המרפסת הקדמית שלי, הוא הוכחה מספקת לכך שיש לו רכוש. האופנוע המזודיין החריב את הדשא שלי במהלך ההתרסקות. אבל זאת לא אשמתו של האופנוע.

אני נועצת את מבטי בבטלן. לא שהוא יכול להבחין בי. הוא מוטל על גבו, ידיו על מותניו במחווה תבוסתנית. אלמלא החזה שלו, שעלה וירד בקצב האופייני לשינה עמוקה, הייתי בטוחה שהוא מת. אולי אני צריכה לדאוג לבריאותו, אבל כבר ראיתי את זה בעבר. פעמים רבות מדי.

אלוהים אדירים, הוא מצחין כמו בואש. הגורם לצחנתו ברור מאליו. עורו שטוף זיעה. שובל של קיא מכתים את חולצתו השחורה. שפתיי מתעקלות בשאט נפש, ואני בולעת במהירות רוק בניסיון

לא להקיא. למרות סבך השיער הארוך בגוון חום כהה שמסתיר את פניו, אני מניחה שמדובר בברנש צעיר. גופו גדול אך רזה וזרועותיו חסונות למראה. מה שאיכשהו הופך אותו למחזה הרבה יותר מדכא. הוא נמצא בשיא חייו, ובכל זאת הוא שיכור שהתרסק לתוך המרפסת שלי. מקסים.

אני פוסעת סביבו בעודי ממלמלת משהו על שמוקים שנוהגים בשכרות, ואחר כך חוזרת אליו עם צינור ביד ומכוונת אותו לעברו בקפידה. מים ניתזים מהצינור במהירות גבוהה, ומוטחים במטרה בקולות השפרצה מספקים.

הבטלן מתנער ומתרומם, יורק ומדשדש במקומו, מחפש אחר מקור הייסורים שלו. אני לא מוותרת. אני רוצה להעלים את הצחנה. "תסתלק מהדשא שלי." הוא מטונף בכל הגוף, אז אני מכוונת נמוך יותר, ומספיגה את מכנסיו ואת מפשעתו במים.

"בת זונה!" יש לו קול עמוק ועוצמתי. "את מוכנה להפסיק, לכל הרוחות?"

"כן... לא. יש לך ריח של חרא. ובאמת שאני מקווה שלא ממש חרבנת על עצמך, חבר, כי זאת כבר נקודת שפל רצינית."

אני ממקדת את זרם המים במעלה גופו הרזה עד ראשו. שיער ארוך וכהה מתנופף לכל הכיוונים בעודו פולט מים מהפה.

ואז הוא שואג. הצליל מהדהד באוזניי, ולמען האמת אמור לגרום לי לפחוד כהוגן. אבל הוא חלש מכדי לעמוד על רגליו. למרות זאת אחת מזרועותיו החסונות מורמת ומסיטה את קווצות השיער הרטובים מפניו.

אני זוכה למבט חטוף בעיניים כהות רושפות מזעם מבובל. הגיע הזמן לסיים עם זה. אני מרפה מזרוביית הצינור ומורידה את הנשק שלי. "כמו שאמרתי, תסתלק מהדשא שלי."

לסתו נרעדת. "את פאקינג יצאת מדעתך?"
 "אני לא זאת שמכוסה בקיא ושוכבת על דשא של אדם זר."

בטלן הדשא שלי מביט סביב, כאילו רק עכשיו הוא קולט שהוא

נמצא על האדמה. הוא לא טורח להעיף מבט בבגדיו. בהתחשב בכך שהם דבוקים לעור שלו, נראה שהוא מודע היטב למצבם.

"קבל טיפ," אני אומרת ומשליכה את הצינור שלי הצידה. "אל תהיה כזאת קלישאה."

הוא מביט בי בהשתוממות. ואז הוא ממצמץ לעברי, בזמן שהמים זולגים מלחייו אל זקנו העבה. "את לא מכירה אותי מספיק כדי להדביק לי תווית."

אני פולטת נחרת צחוק. "אתה שיכור שלא מסוגל לעמוד על הרגליים שלו, פשוטו כמשמעו. ריסקת את האופנוע שלך – שמשום מה אני מתקשה להאמין שאתה רוכב עליו חוץ מאשר בסופי שבוע. שיער ארוך, פנים שהפעם האחרונה שפגשו סכין גילוח היתה לפני מספר שבועות – שוב, כנראה כי אתה רוצה שכולם יחשבו שאתה קשוח." אני מעיפה מבט בזרועותיו. הן חזקות וחסונות למראה. "הדבר היחיד שאני לא רואה זה קעקועים, אבל אולי קעקעת את המילה 'אמא' על התחת שלך."

צליל מרוגז בוקע מגרונו. כמעט צחוק, אבל יותר מדי רווי בכעס בשביל להיות צחוק. "מי את?"

אני מתרשמת משכבות הבזו שהוא הצליח לצקת לתוך שאלה בודדה. בייחוד בהתחשב במצב שבו מצאתי אותו. אין ספק שענווה לא נדבקת לברנש הזה. בניגוד לצחנה שנודפת ממנו, למרבה הצער.

"הבחורה שהחרבת את החצר שלה. הייתי מוסרת לך חשבון על הנוק, אבל אני לא רוצה להתקרב לצחנה הזאת." אני מנגבת את כפות ידיי על מכנסי הג'ינס שלי ונועצת בו מבט אחרון. "עכשיו תסתלק מפה, לפני שאזעיק את המשטרה."

אפשר לומר שעכשיו אני כבר נסערת. אני צועדת במרץ על שביל הגישה הארוך המוביל אל ביתי, במקום ללכת בצעדים שקטים וגאים כפי שתכננתי. אבל זאת הרגשה טובה; הקצב הזה משחרר. הייתי כל כך שקטה במהלך החודשים האחרונים. כל כך מאופקת. אז אולי יש לי על מה להודות לאדון שיכור שחצן.

בכל מקרה, הכרת התודה שלי לא מעניקה לו את הזכות לעקוב אחריי. מזווית העין אני רואה אותו קם מהדשא. הוא מדרשדש בצעדיו, ואחר כך מצליח להתאזן לפני שהוא פושט מעליו את חולצתו ומשליך אותה לאדמה.

מופע חשפנות. נפלא.

אני מחישה את צעדיי, בעודי מקללת את העובדה ששביל הגישה לבית שלי ארוך כל כך – לפחות שישים מטר מהמדרכה עד השטיחון על מפתן הדלת.

תנועה נוספת – והוא מעיף מגף לכיווני. אני מביטה לאחור, מבוהלת מעט. ואז גם מכנסיו מופשטים. מטר שמונים ומשהו של גבר שרירי, עצבני ועירום מתחילים להתקדם בעקבותיי. הנה הקעקועים שניחשתי שבוודאי מעטרים את גופו. או ליתר דיוק, קעקוע אחד ענקי של קווים משתרגים ומצטלבים המכסה את החזה שלו ומתפרש עד החלק העליון של זרועו השמאלית.

אני מתרכזת בזה במקום באורכו של הזין הכבד המשתפל בין רגליו, מתנודד כמו מטוטלת עם כל צעד וצעד שהוא עושה לעברי. אני מעיפה מבט מעבר לכתפי. "אם תמשיך להתקדם לאורך השביל, אני אירה בך."

"כמה לא מפתיע שיש לך רובה, אלי מיי," הוא מטיח בחזרה. "מי שמדברת על קלישאה. חסר לך רק סרבל וקש שתוכלי ללעוס."
אני לא מצליחה להתאפק ומסתובבת אליו. "אתה טוען שאני בורה כפרית?"

הוא נעצר במקומו, וכשידיו מונחות על מותניו, ללא שמץ של בושה בנוגע לעירומו, בטלן הדשא שלי עומד שם ונועץ בי את מבטו כאילו העולם נמצא בבעלותו. "את טוענת שאינך כזאת, הקלברי פאי?"

חום מציף את עוריי. אני פוסעת בנחישות ממש עד אליו – טוב, אולי לא כזה קרוב; אני עדיין פוחדת מהצחנה. לאחר מבט מקרוב אני מוכנה להודות שהוא לא נראה גרוע. מתחת לכל הלכלוך, עיני האוניקס הנפוחות וגוון העור של הבוקר שאחרי, יש לו תווי פנים

בוטים אך מאוזנים וריסים ארוכים מספיק כדי לגרום לבחורה לקנא. זה רק מכעיס אותי עוד יותר.

"תקשיב, חבר, מעקב בעירום אחרי אישה יכול להתפרש כהטרדה מינית."

הוא פולט נחרת צחוק. "זה אומר לא מעט על חיי המין שלך, אלי מיי. אבל הסירי דאגה מלבך. גם אילו היה לי אפילו חשק קל לעשות אותך, אני סובל ממקרה חמור של זין וויסקי, ככה שלא תהיה לי זקפה בעתיד הנראה לעין."

"זה קורה לך לעתים קרובות, אה?" אני מקמטת את אפי ומסרבת להרכיב את מבטי. "ואתה מדבר על החסך המיני שלי?"

אני מבחינה בניצוץ המבזיק בעיניו, ומוכנה להישבע שהוא רוצה לצחוק. אבל במקום זה הוא מחייך חיוך מעושה ושפתיו מתעקלות ברוגז. "תני לי שעה וקצת קפה, ואז נוכל לדבר על זה כמה שרק תרצי."

"תכף גם תדרוש שאכין לך ארוחת בוקר."

חיוך שוכבי מאיר את פניו. "טוב, אם את כבר מציינת את זה..."

"אתה יודע מה הכי מוציא אותי מדעתי?" אני מתפרצת עליו.

גבותיו הכהות והעבות מתכווצות, כאילו שהוא מבלבל. "מה?" הוא ממש אומר את זה כאילו שלא שמע אותי היטב, לא כתגובה לשאלה שלי. אבל אני בכל זאת עונה לו.

"היית יכול לפצוע מישהו. היית יכול לפצוע אותי או איזושהי נשמה אומללה שהיתה נקרית בדרכך, כי נהגת שיכור." תחושת יגון נועצת את ציפורניה בליכי. "היית יכול להרוס חיים, להשאיר אנשים מאחור לאסוף אחריהם את השברים."

פניו מחוורים, והריסים המגוחכים שלו מלטפים את לחייו בעודו ממצמץ.

"אתה רוצה להרוג את עצמך?" אני צועקת עליו. "תעשה את זה בצורה אחרת —"

קולי דועך ברגע שנהמה בוקעת מגרונו, ואני נשבעת באלוהים שהוא חושף לעברי את השיניים שלו. הוא פוסע צעד נחוש לכיווני,

כאילו ממש עלול לתקוף אותי, אך עוצר את עצמו. "שלא תעיזי... אין לך שמץ של מושג מה אני..." פניו מאפירים בעורו נועץ בי את מבטו ממרומי גובהו הכביר.

אנחנו מחליפים מבטים נוקבים בזמן שהוא פשוט מתנודד לו שם, כולו חיוור ורועד, זעמו כל כך קרוב אל פני השטח עד שהוא בוחק בעיניו.

הזעם רווי הכאב הזה הוא שטומן לי מלכודת, הוא שמסיח את דעתי מסימני האזהרה.

"אין לך מושג..." הוא בולע רוק כאחוז תזוית.

ורק אז עולה בדעתי שאני בצרות. אני מזנקת לאחור, אבל כבר מאוחר מדי. בטלן הדשא שלי רוכן קדימה ופולט. על כל חזית גופי.

תדהמה מקרקעת אותי למקומי למשך רגע ארוך ומייסר. ואז הצחנה מכה בי שנית. אני מכריחה את עצמי לשאת את מבטי ולהתבונן במענה שלי. אלף קללות נזעקות בתוך ראשי, אבל רק משפט אחד מצליח לחמוק מבעד לשיניי החשוקות.

"אני שונאת אותך."

קיליאן

בדרך כלל כשאישה אומרת לך שהיא שונאת אותה, בעודה נועצת כך מבט קר וקטלני, היא עושה מאמצים כדי להימנע מכל קשר נוסף איתך.

לא כך היה עם אלי מיי, הבחורה עם צינור המים מהגיהנום. טוב, הרגע הקאתי עליה את הנשמה שלי, ככה שייתכן שיש לה סיבה לשנוא אותי. סיבה מוצדקת מאוד.

לא התנצלתי בפני איש זה שנים ארוכות. קול קטן בתוך ראשי אומר לי כי כדאי שאעשה זאת כעת. אבל הוויסקי שעדיין מבעבע בראשי משתיק את הקול הזה. שיט, הכול מבעבע כרגע – האדמה, המוח שלי, הדם שלי. האוזניים שלי מצלצלות.

אני נופל לאדמה. אני יודע שזה מה שקורה. הפתעה עמומה נרשמת
במוחי בעת שהמענה שלי פוסעת לעברי, לא הרחק ממני, וכורכת את
זרועותיה סביבי. היא מרימה אותי.

בהצלחה עם זה, חומד.

אני שומע אותה מקללת, מרגיש את ברכיה כושלות תחת משקל
גופי. אנחנו נופלים יחדיו. נדמה לי שאני פורץ בצחוק. אני לא בטוח.
הכול מתפוגג ונעלם. בדיוק מה שאני רוצה שיקרה.

העולם הוא כתם מטושטש. מים מושפרצים על פניי. פעם נוספת. לכל
הרוחות, זה מעצבן.

אני יורק ומנסה לנגב את הפנים שלי, אך הידיים שלי לא פועלות
כהלכה. כל האיברים שלי כבדים.

"תפסיק לזוז, קוץ ענק בתחת שכמותך, בחורה נוהמת.

אלי מי. לא אכפת לי אם הקול שלה רך כמו גלידת שמנת בטעם
וניל, היא השטן. שטן המים. אולי לא נשרפים בגיהנום. אולי פשוט
טובעים שם לנצח נצחים.

"אתה לא עומד לטבוע, היא אומרת ומשפריצה עליי שוב.

אני מתיו החוצה מלוא הפה מים. יש להם טעם של וויסקי ושל
קיא. אני לא מצליח לראות שום דבר מזורגג מבעד למבול. "מה הקטע
שלך עם מים?" אני מצליח לומר לפני שפרץ נוסף מוטח בפניי.

"יש להם מעין יכולת מופלאה כזאת, לנקות את הזוהמה," היא
אומרת לאיטה בזמן שידה מקרצפת את החזה שלי. לא בתנועה
מרגיעה, אלא בתנועה תקיפה, כאילו שהיא מנסה לתלוש את עורי.
בועות סבון. יש פה ריח של וניל ושל אשכולית. סבון של בנות.

"כן, סבון. מים וסבון עוזרים לניקיון," היא ממשיכה, כאילו שאני

תינוק. "אני יודעת. זה מטורף, נכון?"

סרקזם. אני מומחה בנושא. זאת אומרת, כשאני לא שיכור עד כדי

כך שהעיניים שלי מסרבות להיפקח.

ידיים תקיפות זזות לאורך הקרקפת שלי. אצבעות נשזרות בשיערי.

"אלוהים ישמור, מתי היתה הפעם האחרונה שבה סירקת את הסחבה הזאת?"

"כשנולדתי. עכשיו מספיק עם זה. תני לי לקום."

"יש לך קיא בשיער. אני מוציאה אותו החוצה."

אני מניח לה לשטוף אותי, קולה נכנס לתודעתי ויוצא ממנה בעודה מתלוננת. היא לא מפגינה אפילו קורטוב של עדינות. לא משנה. גם ככה אני לא יכול להתמודד עם עדינות.

אני מיובש ומובל לאנשהו. הכול עדיין מסתחרר סביבי. צניחה, התנודדות, הסתחררות. לא משנה מה אני עושה בניסיון להתחמק מזה, אני עדיין שומע את מקצב החיים.

"אני לא שומעת שום דבר מלבד מלמולים," היא אומרת, פניה כהילה מטושטשת מעליי.

מתחתיי יש רוך. סדינים קרירים. שמיכות עבות.

היא מגלגלת אותי על הצד ותוחבת כריות תחת גבי. "אם תקיא

שוב, אתה הולך להישאר בודד במערכה, חבר."

תמיד אני נשאר בודד במערכה, חומד.

2

קיליאן

הכרית שמתחת לראש שלי היא... פאקינג מדהימה. זאת אומרת, בקטע אחר. כמו ענן פלומתי או משהו בסגנון. וזה מוזר. למה הזין שלי עומד בגלל כרית?

המחשבה המוזרה הזאת מעוררת אותי מספיק כדי שאפקח את עיניי. קרני שמש מסנוורות אותי, ואני מעווה את פניי ומצמץ. החדר לבן. הקירות מכוסים בלוחות עץ מסוידים בלבן, הסדינים לבנים, הווילונות הלבנים מתבדרים ברוח העדינה שנכנסת דרך החלון פתוח. אני מצמיד את פניי אל הכרית הקרירה שמרגישה כמו ענן ולוקח נשימה עמוקה. גרון של כאב מכה בגולגולת שלי. הפה שלי יבש כמו צנים שרוף.

על השולחן שליד המיטה ניצבת כוס גבוהה ובתוכה איזשהו משקה אדום. היא מלאה בקרח טרי ומכוסה מבחוץ בטיפות קטנות, כאילו שהרגע הונחה לידי. לצידה ארבע גלולות כחולות ופתק:

בשביל הבחור הטיפש במידה פלילית.

למרות העובדה שכל תנועה גורמת לבטני להתהפך בקרבי, אני פולט נחרת צחוק. זיכרונות מלשונה החדה ומידיה הגסות של המארחת שלי עולים בתודעתי. אני מתעלם מהם – אני לא באמת רוצה לזכור עד כמה שיכור הייתי – ומרים את הכוס.

למשקה יש ריח שמעט מזכיר בלאדי מרי, אבל גם משהו חד והדרים. אני לא רוצה לטעום ממנו, אבל הגרזן הזה ננעץ בי עמוק יותר, ואני צמא כהוגן.

המשקה יורד בגרוני בגסות, תוך שאני משתנק, והגלולות שבלעתי איתו כמעט נתקעות בגרוני. המשקה תוסס, וזה מפתיע אותי. אני משער שמדובר בבלאדי מרי מעורב עם סודה, ג'ינג'ר ולימונים – אבל לעזאזל, אולי יש בפנים גם ארסן. עד שאני מסיים את המשקה, אני כבר מתחיל ליהנות מהטעם ומרגיש שיייתכן כי בסופו של דבר אשרוד.

אני שוכב על מיטת הענן הלבנה, מריח את ניחוח מלח הים הנישא באוויר ומאזין לרוח המנשבת, עד שרעש של סירים וטריקה של דלת ארון מסיבים את תשומת ליבי.

אלי מיי.

אם באמת קוראים לה אלי מיי, אני אצחק עד שישרוף לי התחת. אבל אלי מיי נשמעת יותר כמו בחורה סקסית שרוכבת בשדות. מסוג הבחורות שיחלכו אותך עד שתתייבש ואחר כך יציעו לך מהעוגה שלהן. האלי מיי שלי רחוקה מכך מרחק שנות אור.

אירועי אתמול מטושטשים בזיכרוני, אבל אותה אני זוכר היטב: פנים זועפות. פה מלוכלך.

אני שומע את הפה הזה שוב בדמות "פאק" עמום וטריקת דלת נוספת.

אני נאנח בכבדות, מתיישב במיטה ונושם מספר נשימות בזמן שהחדר מסתחרר סביבי. אני עירום כביום היולדי ואינני יכול שלא לחייך בגלל זה. זאת היתה המקלחת הכי מעניינת שחוויתי זה זמן מה, ואפילו לא גמרתי.

נדרש לי נצח כדי לקום מהמיטה, וזמן רב יותר כדי להגיע לבגדים שלי. אני מוצא אותם מקופלים בקפידה על כיסא, מדיפים ניחוח של נוזל כביסה של חברת טייד. סבתא שלי השתמשה בנוזל הכביסה של טייד. אני לובש את הבגדים שלי ופוסע לעבר הדלת.

ישנתי בחדר האחורי של בית חווה ישן, מתברר. אני אפילו לא

זוכר איך הבית נראה מבחוץ, אך מבפנים הוא נראה כמו בית כפרי צנוע עם רהיטים ישנים.

גיטרת מרטיץ אקוסטית נחמדה ומשומשת מונחת על קיר שכל כולו מכוסה במדפי ספרים גרושים בתקליטים ישנים. עושה רושם שיש לה כמה אלפי תקליטים. פרט למספר תקליטנים שיצא לי לפגוש, מעולם לא פגשתי מישהו שמחזיק בבעלותו תקליטי ויניל. הם מעניקים לחדר ריח עבש.

אז יש לי עסק עם חובבת מוזיקה שמנגנת בגיטרה. בבקשה, אלוהים, רק שהבחורה הזאת לא תהיה פסיכית בסגנון של אנני בייטס. אבל אז אני נזכר איך היא נעצה בי את מבטה אתמול בלילה. קשה לי להאמין שהיא המעריצה מספר אחת שלי.

אני הולך בעקבות הרעש ומוצא אותה במטבח, חדר גדול ומרובע, שבמרכזו אחד מאותם שולחנות חווה קלאסיים שסביבם יכולות לשבת שתיים עשרה נפשות.

היא מתעלמת ממני בעודי מתיישב ליד השולחן, תנועותי איטיות ומיוסרות. זין על החרא הזה. אני לעולם לא שותה כמות כזאת שוב. לעולם. לא.

בדממה ששוררת בחדר אני מתבונן בה מערבת משהו בסיר המונח על הגז, כאילו שהיא מנסה להכניע את מה שנמצא בתוכו. היא בהחלט לא בורה לוחטת. הבחורה הזאת לא לובשת מכנסי דייזי דיוק. ישבנה העסיסי מסתתר מתחת למכנסי ג'ינס שחוקים עם חורים בברכיים, בעודה מתהלכת מצד לצד במגפיים שחורים כבדים שמתאימים יותר לאופנוע שלי – האופנוע שאני די בטוח שתקוע בתוך הגדר שלה. אני לא זוכר שעשיתי תאונה, אין עליי אפילו שריטה. רצונו של היקום הוא דבר מוזר. למה הוא הביא אותי אליה מכל האנשים, אין לי שמץ של מושג.

המארכת שלי ניגשת לכבות את התנור, ואני מתבונן בצדודית שלה. שיער ארוך וחלק בצבע של חול רטוב, עיניים אפורות ופרצוף אובאלי, שאמור להיות כל כולו זוויות רכות, אבל איכשהו נראה חד ונוקשה: אלי מיי נראית פשוטה למדיי. עד שהיא פותחת את הפה שלה.

ואז היא הופכת לכלבה שלא מפסיקה לנבל את הפה. חלפו שנים מאז שנקבה גערה בי למשך פרק זמן ארוך כל כך. אם השפרצת המים הקרים כקרח לא זעזעה אותי אתמול, ההצלפות של לשונה בהחלט עשו את העבודה.

כן, יש לה חתיכת פה. אף על פי שכרגע היא לא משתמשת בו. וזה אפילו יותר מטריד בעיניי.

"היי." קולי נשמע כמו זכוכית סדוקה. "אני, הממ... תודה על... הממ..." אני בולע רוק. "ובכן, תודה."

ואנשים קוראים לי משורר, לכו תבינו. היא פולטת נחרה, כאילו שהיא חושבת כמוני. אני מפעיל את כוח הרצון שלי בשקט כדי לגרום לה להסתובב עם הפנים אליי. והיא עושה זאת, פניה מקומטות בשאט נפש. "שתית את מה שהשארתי לך?"

"כן, גבירתי," אני מצדיע, בעודי כובש את חיוכי. היא פשוט מביטה בי, ואז לוקחת קערה וממלאת אותה. המגפיים שלה מפיקים קולות עמומים על הרצפה, בעודה צועדת לעברי ומניחה את הקערה מולי. גוש של חומר לבן וגבשושי נועץ בי את מבטו.

"אלה גרגירי שיבולת שועל," היא אומרת לפני שאני מספיק לדבר. "ואני לא רוצה לשמוע שום זיכולי שכל; פשוט תאכל את זה."

"את תמיד עליזה כל כך?" אני שואל, בעודי לוקח את הכף שהיא דוחפת לפני שלי.

"איתך? כן." היא לוקחת לעצמה קערה ומתיישבת הרחק ממני. "ואף על פי שהיא קטנת ממדים, היא אכזרית כהוגן." למרות העובדה שלאלי מיי יש ישבן עסיסי, לא ייתכן שגובהה עולה על מטר שישים, ויש לה עצמות קטנות.

הזעף בפניה מתעצם לממדים אדירים. "ציטת הרגע את שייקספיר?"

"ראיתי את זה על קעקוע," אני משקר. כיף להקניט אותה. "ייתכן

שהיה משהו לפני זה." אני מגרד בסנטרי עטור הזקן. "משהו בסגנון של... 'אה, כשהיא כועסת, היא חדה וחריפה!"

"מעולם לא ראיתי את החלק הזה בקעקוע," היא אומרת ונועצת בי מבט מפקפק, לפני שהיא אוכלת מגרגירי שיכולת השועל שלה.

אני שולח לעברה מבט אדיש ותמים, ואנחנו ממשיכים לאכול בדממה. גרגירי שיכולת השועל טובים, מבחינת הטעם. המרקם שלהם, לעומת זאת, לא ממש עוזר לי להתמודד עם הבחילה שלי.

"המשקה היה איום ונורא," אני אומר כדי למלא את הדממה. פעם חשבתי שאני אוהב את השקט. מתברר שאני פאקינג שונא שקט.

"זאת התרופה הישנה של אבא שלי להנגאובר."

הטיימר מצלצל והיא קמה ממקומה. יש באוויר ניחוח של לחמניות, והפה שלי מתמלא ברוק. כמו כלב רעב אני עוקב אחר תנועותיה בעודה מוציאה את התכנית מהתנור ומניחה את הערימה הזהובה על צלחת.

ברגע שהיא מניחה את הצלחת על השולחן אני מתנפל עליהן, קצות אצבעותי נחרכות, לשוני נכווית. לא אכפת לי. הן כל כך טעימות. גן עדן.

היא מתבוננת בי, שפתייה נוטות הצידה, כאילו שהיא תקועה בין חיוך להבעה זועפת. יש לה שפתיים נחמדות, על זה אין ויכוח. שפתי קופידון, כך נדמה לי שמכנים אותן. שפתיים קטנות שמעוצבות כמו נשיקה.

"אתה רוצה חמאה עם זה?" היא שואלת.

"זאת שאלה רצינית?" אני מצליח לשאול בין ביס לביס.

היא קמה ולוקחת צנצנת, שאני מגלה כי היא מלאה בחמאת דבש – לכל הרוחות, זה טוב – מביאה לכל אחד מאיתנו ספל קפה, ומוסיפה לשנינו שמנת בלי לשאול איך אני שותה את הקפה שלי. בדרך כלל אני שותה את הקפה שלי שחור ומתוק, אבל כרגע אין לי על מה להתלונן. בייחוד בהתחשב בכך שאם אתלונן, היא עלולה לקחת ממני את הלחמניות.

אני בולע פיסה נוספת מגן עדן. "איך קוראים לך?"
 אני לא יכול להמשיך לקרוא לבחורה הזאת אלי מיי. מצד שני, אני
 בסך הכול עובר אורח, ככה שזה לא באמת משנה. אבל אני בכל זאת
 רוצה לדעת. עצבנית או לא, היא טיפלה בי, בעוד שאילו אני הייתי
 במקומה הייתי מזעיק את המשטרה.
 היא מניחה את הספל שלה על השולחן ומשירה אליי מבט.
 "ליברטי בל."

אני תוהה אם היא מתלוצצת איתי, אבל הבעת פניה המיליטנטית
 מסמנת לי שהיא רצינית להפליא.
 "זה... די פטריוטי."

היא פולטת נחרת צחוק ולוגמת מהקפה שלה. "זה מגוחך. אבל
 ההורים שלי אהבו את השם, ואני אהבתי את ההורים שלי, אז..." היא
 מושכת בכתפיה.
 אהבתי. בלשון עבר.

"אז את לבדך, אם כך?" אני מעווה את פניי ברגע שהמילים
 יוצאות מפי, מפני שהיא נדרכת ועיניה האפורות הרכות הופכות
 נוקשות בשנית.

ליברטי קמה ממקומה ומתרחקת מהשולחן. "הבוקר הזמנתי שירות
 גרירה לאופנוע שלך. אני אקח אותך העירה, כדי שתוכל להסדיר את
 העניינים שלך מול המכונאי."

גם אני קם ממקומי. אני עושה זאת במהירות, כך שהרצפה
 מיטלטלת סביבי. "היי, רגע." כשהיא עוצרת להביט בי, אני מוכה
 אלם. לראשונה בחיי. אני תוחב את ידי בסבך שיערי ונזכר שהיא
 חפפה אותו. "את לא רוצה לדעת את השם שלי?"

לכל הרוחות, זה פריט המידע האחרון שאני רוצה לשתף אותה בו.
 אבל מרגיז אותי שהיא כבר ממהרת לגרש אותי מהבית. ואין לי שמץ
 של מושג למה זה מפריע לי.

היא סוקרת אותי במבטה, בחינה איטית וקפדנית שגורמת לי
 לגירודים בעור. זה לא מבט לווהט. זה מבט שיפוטי. וניכר שנמצאתי
 פגום. גם זה בפעם הראשונה בחיי.

שיערה מתנופף באור השמש בעודה מנידה בראשה לשלילה. "לא.
לא, אני לא רוצה."
ואז היא משאירה אותי עם ספל קפה מתקרר ועם צלחת לחמניות.

ליברטי

הייתי לכד במשך זמן רב מדי. אני כבר לא יודעת איך להתנהג בקרבת אנשים. בייחוד לא בקרבת הבחור הזה. אתמול הוא התנהג בצורה רוחה. הוא היה שיכור מכדי לתפקד. הייתי צריכה להשאיר אותו על המרפסת שלי, להתקשר למשטרה ולהתנקות בזמן שהם גוררים את התחת שלו מפה.

אבל לא הייתי מסוגלת. לא כל השיכורים הם אנשים רעים. חלקם פשוט אבודים. אין לי שמץ של מושג מה הקטע של הבחור הזה. אני יודעת רק שלאחר שנקלעתי למצב הזה, לא היה לי לב לנטוש אותו ככה. לכן גררתי אותו לחדר האמבטיה שלי ורחצתי אותו. לא היה במעשה הזה שום דבר מיני. הוא הדיף צחנה איומה ונוראה והיה כל כך שיכור, שכמעט רציתי לחנוק אותו לנוכח חוסר האחריות שהפגין. שלא לדבר על כך שהייתי עצבנית כי נאלצתי לתת לאידיוט לישון במיטה שלי. בשום פנים ואופן לא הייתי מצליחה לגרור אותו במעלה המדרגות אל חדר האורחים.

אבל עכשיו, באור היום, אני אובדת עצות בנוגע לבטלן השיכור שלי. הנוכחות שלו בבית שלי עצומה. כאילו שחדר בודד לעולם לא יוכל להכיל אותו.

נוכחות. אמא שלי היתה נוהגת לומר שיש אנשים שפשוט יש להם נוכחות. מעולם לא הבנתי למה התכוונה. עד היום. כי אף על פי שהוא כושל בלשונו וניכר עליו שהוא עדיין סובל מהנגאובר, הבחור הזה רוטט מרוב חיות. היא מחלחלת לאוויר כמו בושם, נספגת בעורי וגורמת לי לרצות לשפשף את עצמי בכל כולו, רק כדי לספוג עוד קצת מההרגשה הזאת – כאילו שמעצם הקרבה אליו אולי גם אני יכולה להיות מיוחדת.

אין בזה שום היגיון. אך מצד שני, נדיר שאני חושבת על החיים כהגיוניים.

ועכשיו, כשהוא כבר לא שיכור ומטונף כהוגן, אני יכולה להבחין ביופי שלו. גופו ארוך ונוקשה, יש לו שרירים חסונים ותנועות חדות. שיערו עדיין פרוע וסבוך, משתפל אל כתפיו ובעל צבע של קפה שחור עשיר. זקן עבה ולא מטופח מסתיר את רוב פניו, וזה... מעצבן. הוא מסתיר אותן יותר מדי.

אבל מה שאני מצליחה לראות מעיד על גבר מושך. האף שלו בולט, מהמורה על הגשר הגבוה, כאילו שמתישוהו הוא שבר אותו. אבל צורתו הולמת את פניו. עצמות לחיים מודגשות ומה שנראה כמו סנטר עיקש מתחת לכל השיער הזה מקנים לו אווירה של גבריות טהורה.

העיניים שלו, לעומת זאת, פשוט מרהיבות ביופיו. תחומות מתחת לגבותיו הכהות הנוטות לצד, הן בוהקות כמו זכוכית געשית. איך אפשר שלא להיות מושפעת מכל זה? לפני כן העיניים האלה עקבו אחר כל תנועה ותנועה שלי ברחבי המטבח. ערערו את שלוותי.

דחפתי לו אוכל רק כדי לגרום לו להסב ממני את מבטו. אך הוא לא עשה זאת. אפילו בזמן שזלל את הלחמניות שלי כמו אדם גווע ברעב, הוא המשיך להתכונן בי. אבל לא בצורה מינית, יותר כאילו הייתי בלגן שאליו הוא נקלע בטעות. האירוניה שבדבר גרמה לי לרצות לפרוץ בצחוק.

עכשיו אני פשוט רוצה לתפוס ממנו מרחק. הדיבור על ההורים שלי מזכיר לי מדוע אני צריכה לשנוא את הבחור הזה – את הזר הזה הנוהג בשכרות, שלקח אל ידיו הלא יציבות לא רק את החיים שלו אלא גם את חייהם של כל מי שחלק איתו את הכביש. החיים שלי השתנו לתמיד בגלל נהג שיכור, ויש לי אפס כבוד למי שנוהג בשכרות. גם אם הוא מצטט את שייקספיר ומחייך בצורה שובבה ומעט חמודה.

אני לוקחת את המפתחות שלי בלי להביט לאחור. אבל הוא לא

נמצא הרחק מאחוריי, ומגפיו נשמעים באותה עוצמה שבה נשמעים מגפיי שלי, צלילים מהדהדים ברחבי המסדרון בחזית הבית. הוא מחזיק בידו לחמנייה טרייה ולועס את שאריותיה של לחמנייה אחרת. אני מסרבת לראות בזה מחזה מלבב.

"את באמת לא רוצה לדעת מה השם שלי?" הוא קורא לעברי.

אני לוקחת את משקפי השמש שלי. "למה זה מטריד אותך? זה לא שאי פעם נתראה שוב."

פניו זועפים עוד יותר. "נראה לי כמו נימוסים בסיסיים." "לאחר המקלחת ההיא נדמה לי שאנחנו כבר מעבר לנימוסים בסיסיים."

למרבה הפלא, דבריי מעלים חיוך על שפתי. וכשזה קורה? שאלוהים יעזור לי. זה כאילו שהשמש פורצת מבעד לענני סערה, כל כולה קורנת ועליזה. חיוכו מסמא את עיניי, ואני נאלצת למצמץ ולהסב את מבטי.

"רואה, זאת הנקודה שלי." הוא מחווה לעברי עם הלחמנייה שלו, לפני שהוא נועץ בה את שיניו בתאוה. "את ראית אותי עירום –" "אל תדבר בפה מלא. זה דוחה."

הוא ממשיך ללעוס. "את רחצת את הזין שלי –" "היי, ממש לא התקרבותי לציוד שלך, חבר." חיוך שבע רצון מתפשט על שפתי. "בדמיון שלי בהחלט עשית את זה. ואת חפפת את השיער שלי. את לא יכולה לחפוף את השיער של מישהו ולא לדעת את שמו. זה פשוט מזל רע." "מזל רע?" אני מנסה לא לצחוק בעודי צועדת לעבר הדלת. "אתה עדיין שיכור."

"אני צלול כמו הים, ליבי." הוא נמצא ממש מאחוריי, לא נותן לי מרחב. "עכשיו תשאלני מה שמי."

אני עוצרת במקומי ומסתובבת אליו, אפי פוגש במרכז החזה שלו. המגע מהדהד בקרבי כמו גל רטט. אני נסוגה לאחור ומטה את ראשי הצידה.

הוא נועץ בי מבט מעט זחוח ועיין לחלוטין, אך קולו נעשה שקט, מתקתק ומפתה. "קדימה, תשאל אותי."

אלוהים אדירים, הקול הזה. ניסיתי להתעלם ממנו, זה קול מהסוג שיכול להפנט אותך, לגרום לך לאבד את קו המחשבה שלך. קול נמוך, עמוק ורב עוצמה. הוא מדבר, וקולו כנגינה לאוזניים. כעת הוא נועץ בי את מבטו, ממתין, מבטו האפל רווי ציפייה. הוא גורם לליבי להלום בקצב מסחרר. לא עמדתי קרוב כל כך למישהו זה תקופה ארוכה.

אני בולעת רוק ומוצאת את קולי. "בסדר, תאמר לי את שמך." אך הוא לא פוצה את פיו. הוא קופא במקומו, כאילו נתפס ולפתע הוא חושש.

"אתה צוחק עליי, נכון?" אני פורצת בצחוק, אבל אני ממש לא משועשעת. "אתה משגע לי את השכל כדי שאשאל אותך, ועכשיו אתה עוץ לי גוץ לי?"

הוא ממצמץ בעיניו, כמו מתנער מהטרנס שבו שקע, ונועץ בי את מבטו. "אל תדאגי, לבנך הבכור לא נשקפת סכנה ממני." הוא לוקח נשימה ומושיט אליי את ידו. "קיליאן."

אני בוחנת את ידו במבטי. היא גדולה ורחבה, קצות האצבעות שלו והקצה העליון של כף ידו מחוספסים. מוזיקאי מסוג כזה או אחר. גיטריסט, ככל הנראה. אני מעבירה את אגודלי שלי על קצות אצבעותיי המחוספסות. הוא ממתין שוב, גבותיו מתכווצות כאילו העלבתי אותו בכך שלא לחצתי את ידו.

אז אני לוחצת את ידו. היא חמימה ואיתנה. הוא לוחץ את ידי בעוצמה שיכולה למחוץ את עצמותי, אף על פי שאני לא חושבת שהוא יודע עד כמה לחיצתו חזקה באמת. הוא בהחלט מוזיקאי.

"לעונג הוא לי להכיר אותך, ליברטי בל." חיוכו נעים, ילדותי כמעט, מתחת לזקנו העבה. מוקדם יותר חשבתי שהוא בשנות השלושים לחייו. אבל עכשיו אני משערת שהוא קרוב יותר לגילי, בשלהי שנות העשרים.

אני מרפה מידו. "לא הייתי מתארת את ההיכרות בינינו כעונג בדיוק."

"נו, באמת, את חייבת להודות שאני מצויד היטב." הוא נועץ בי את מרפקו בשוכבות, בעודי מגלגלת את עיניי.
"בוא לא נדבר על זה שוב."

"נדבר על מה?" טון דיבורו קליל, בעודו יוצא בעקבותיי החוצה. אני מתקדמת לעבר הטנדר שלי, אך הוא עוצר אותי באמצעות נגיעה במרפקי. הוא ממוקד בבית של גברת קרומלי מעברו השני של הכביש. גברת קרומלי מתה לפני שישה חודשים, והאחיין שלה, ג'ורג', השתלט על המקום. עוד לא ראיתי אותו, אבל אני יודעת שהוא כן ארבעים ומשהו, עם אישה ועם ילדים. קשה לי להאמין שהם יעברו לגור פה; הבית יושב באמצע שום מקום, ובאי הקטן שלנו, שנמצא בקצה של אאוטר בנקס, אפילו אין בית ספר.

מצד אחר, הטנדר של חנות המצרכים של אל ניצב כבטלה בחזית, ושתי קופסאות גדולות מונחות על המרפסת. קיליאן מביט סביב, גומע בעיניו את הדשא שנצבע בגוון חום קלוי עם בוא הסתיו, את פסגת הגבעה ואת הכתם הכחול הקטן, שבו האוקיינוס האטלנטי מתנפץ אל החוף.

קיליאן מגרד בלסתו, כאילו שמגרד לו בזקן. "הבית שנמצא שם. זה הבית של ג'ורג' קרומלי?"

אני מרגישה שבטני מתהפכת בקרבי. "כן," אני אומרת לאיטי. קיליאן מהנהן בראשו ולוכד את מבטי. חיוכו פושט כהרגלו באיטיות ובזחיהות על שפתיו. "אז אני מניח שבסופו של דבר לא אזדקק להסעה העירה, שכנה."

3

קיליאן

אמרתי לה את שמי, והיא לא זיהתה אותי. חלף כל כך הרבה זמן מאז שמישהו בגילי הסתכל עליי כאילו שאני זר מוחלט. זאת היתה תחושה מדאיגה בצורה מוזרה. וכמה שזה דפוק. נסעתי מרחקים ארוכים כדי להתרחק ממעריצים, מאנשים שמלקקים לי את התחת ורוצים ממני משהו. ועכשיו, כשנקרתה בדרכי בחורה שללא צל של ספק פשוט רוצה שאסתלק, זה מעצבן אותי?

אני פולט נחרה, לוקח לגימה מקפה רותח ונשען לאחור בכיסא הנדנדה שלי בסגנון של פעם. ממקום מושבי על המרפסת אני יכול לראות את ביתה של ליברטי בבירור. זה בית לבן בן שתי קומות עם חיפוי עץ, מהסוג שאפשר לראות בציורים של אדוארד הופר. אילו הייתם חולפים על פני הבית בנסיעה, הייתם חושדים שיש בפנים אישה זקנה ונמוכת קומה שמרדדת בצק לפאי. אני מוכן להתערב על כך שליברטי מכינה פאי מדהים, אבל קרוב לוודאי שהיא תחטיף לי בראש עם המערוך מרוב עצבים לפני שבכלל אזכה לטעום ממנו.

הצלקת שהאופנוע שלי הותיר לאורך הדשא מהווה תזכורת מכווערת למה שעשיתי באותו לילה. נהיגה בשכרות. זה לא אופייני לי. אני תמיד הייתי זה ששומר על החבר'ה. שמונע מהם ליפול לחומרים הקשים – שמונע מהם להפוך לקלישאות, כפי שניסחה זאת ליברטי.

תחושה חזקה ומגעילה מתעוררת בחזה שלי. כל המאמצים שלי לא הועילו לג'אקס. תמונות של גופו המוטל על הרצפה מבזיקות לנגד עיניי בצבעים חיים: עור מאפיר על רקע מרצפות לבנות, קיא צהוב, עיניים ירוקות שממוקדות בלא כלום.

שיניי מתהדקות, אצבעותיי כואבות מכוח אחיזתי בספל. ג'אקס המזדיין. אידיוט.

הכאב מקשה עליי לנשום. הגוף שלי מפרפר לנוכח הצורך בתנועה. ללכת למקום אחר. להמשיך לנוע עד שתודעתי תישאר ריקה. רעש של דלת רשת נטרקת גורם לי להירתע בבהלה, וקפה חם נשפך משולי הספל שלי.

"שיט". אני מניח אותו על הרצפה ומוציץ את האצבע שנכוותה. מרחוק אני רואה את ליברטי צועדת במורד מדרגות המרפסת שלה, מתקדמת לעבר גינת ירק התחומה בגדר גבוהה. חיוך מעקם את שפתיי. הבחורה הזאת אף פעם לא הולכת סתם. לא משנה לאן היא הולכת, תמיד זה נראה כאילו היא יוצאת למשימה הרת גורל. היא עוברת דרך חלקת אדמה שטופת שמש, ושיערה נצבע בגוון של חמאה חומה. מתעורר בקרבי דחף לתעד את הרגע, לכתוב שיר. הבהלה שאני חווה נוכח המחשבה הזאת גורמת לי לקום ממקומי ולפסוע במקום.

כדאי שאכנס הביתה. ואז מה? אשכב על הספה הענתיקה שמכוסה בשושנים כחולות מכוערות? אשתה עד שהיום יתפוגג וייעלם? הארגזים עם החפצים שלי הגיעו. כולל שלוש מהגיטרות האהובות עליי ביותר. סקוטי, המנוול הזה, שלח אותן אף על פי שמעולם לא ביקשתי אותן. הוא חושב שאני מתכוון להלחין? לכתוב שיר? אין שום פאקינג מצב. לעזאזל. אין לי שמץ של מושג מה אני עושה פה. הרעיון של סקוטי, שאסתתר באי שכמעט אף אחד לא שמע עליו, מטופש להפליא. זה מה שקורה כשאני שומע לעצותיו בעודי שיכור.

אולי לסקוטי יש יכולות על-חושיות, מפני שהטלפון הנייד שלי מתחיל לצלצל. רק למספר אנשים בודדים יש את המספר הזה. עיניי

ממוקדות בליבי, הכורעת בין ערוגות צמחים, כשאני עונה לטלפון. זה לא סקוטי.

"היי, בן אדם," אומר וויפ.

לא שמעתי את קולו במשך שנה כמעט. הצליל המוכר הוא כמו בעיטה בראשי. אני צונח בחזרה אל הכיסא שלי. "היי." אני מכחכת בגרוני. "מה קורה?"

אלוהים, בבקשה שזה לא יהיה קשור לג'אקס. אצבעותיי נעשות קרירות ודם זורם לרקותיי במהירות. אני לוקח נשימה עמוקה. "זה נכון שאתה נמצא איפשהו באזורי הפרא של צפון קרוליינה?"

אני משחרר אנחה כבדה. "הוא בסדר?"

משתררת שתיקה, ובעקבותיה וויפ מקלל. "לעזאזל, בן אדם, לא חשבתי. כן, הוא בסדר." וויפ משחרר אנחה קולנית. "מצבנו השתפר מאוד. הוא נפגש עם יועץ."

יופי. נהדר. נחמד שג'אקס התקשר אליי כדי לספר לי על זה. אני משפשף את פניי ועוצם את עיניי. "אז מה קורה, אם כך?" "סתם חשבתי לעצמי." קולו של וויפ נעשה מרוחק, "כולנו התפזרנו למקומות שונים. ו... לכל הרוחות, סתם רצייתי לדבר. לדעת איפה אתה נמצא."

ג'אקס הוא זה שפיזר אותנו. הוא שבר אותנו באותו יום. ואף שג'אקס ואני בדרך כלל גילמנו את התפקידים של אמא ואבא בקבוצה, וויפ תמיד היה העוגן, הדבק שלנו. הוא היה דופק לי אגרוף בגרון אילו הייתי אומר לו את זה בפנים, אבל וויפ הוא גם הכי רגיש בינינו. אני יודע שכואב לו.

אני מעיף מבט נוסף בליבי. ישבנה העסיסי מתנודד בעודה מנכשת עשבים. המחזה כמעט מעלה חיוך על שפתיי; לא היה מוצא חן בעיניה לדעת שאני משקיף עליה. ואז אני מוצא את קולי בשנית. "דיברת עם האחרים?" אני שואל את וויפ.

"ביליתי קצת זמן בחברת ריי. כתבנו כמה קטעים חדשים."

זה חדש. בדרך כלל ג'אקס ואני אלה שכותבים. אני מתיישב מעט

זקוף יותר ומנסה להתמקד. אני צריך להביע תמיכה. אני יודע את זה. אבל קשה לי להפגין התלהבות. ולמרות זאת אני אומר את מה שצריך להיאמר. "הקלטתם משהו שאני יכול לשמוע?"

"כן, בטח. אני אשלח לך." וויפ משתתק, ואז מוסיף כבדרך אגב, "אולי תוכל לשפר את זה. לתת לנו כמה הערות."

אני לא יודע מה אני מרגיש בקשר לזה. אני לא עצבני. מוצא חן בעיניי שהם מלחינים. אבל משהו אחר מתעורר בקרבי: הימנעות, רצון עז להתרחק, ויחד עם זה הצורך לשים קץ לשיחה.

אבל וויפ עוד לא סיים. "או שאולי תחזור ותעבוד איתנו."

אני שוב קם ממקומי וניגש אל הרשת של המרפסת. אני משעין את מצחי לעומת הקיר העדין. "עוד לא. אבל בקרוב, בן אדם."

"כן. בטח." וויפ נשמע כן בערך כמוני.

"אהיה בקשר," אני אומר. ייתכן שזה יתברר כשקר, או שלא. לא נגעתי בגיטרה שלי במשך שנה כמעט, ואין לי שום חשק לנסות עכשיו.

"כן."

השתיקה שמשתררת בעת שהוא מנתק את השיחה מהדהדת באוזניי. אני כבר לא יודע כיצד להיות עצמי, אני לא יודע איך להיות חלק מקיל ג'ון. איך אנחנו ממשיכים מפה? אנחנו עושים את זה בלי ג'אקס? יחד איתו? וכל הזמן מביטים מעבר לכתפנו, מהפחד שינסה לעשות זאת שוב?

חלק מזה בכלל לא קשור לג'אקס. אני תשוש. נטול כל השראה. זה גורם לי להרגיש אשם כהוגן.

אני במרפסת, אבל מרגיש שהקירות סוגרים עליי, גוזלים את האוויר מריאותיי. כדאי שאכנס פנימה, שאעשה... משהו. כפות רגליי לוקחות אותי בכיוון ההפוך, הרחק מהמרפסת שלי, היישר אל ליברטי.

היא רוכנת מעל ערוגה של תבלינים ולא נושאת את מבטה כשאני משעין את פרקי ידיי על החלק העליון של הגדר הנמצאת בגובה הסנטר שלי. אני מתבונן בה עובדת, לא מוטרדת מהדממה. האופן שבו היא מתעלמת ממני משעשע אותי, מפני שהיא לא נוחלת הצלחה

רבה. כל חזותה השלווה, שאומרת אני-לא-שמה-זין-על-זה-שאתה-נמצא-פה, צועקת בדיוק עד כמה היא כן שמה זין. היא פשוט לא רוצה לשים זין.

אני מחייך בשביעות רצון לנוכח המחשבה. יש משהו כל כך נורמלי בכל זה. "את יודעת, הרבה פעמים הייתי עם בחורות שכרעו על ברכיהן מולי. אבל בדרך כלל הן עושות את זה עם חיוך." היא פולטת נחרת בוז. "הייתי מתרשמת יותר אילו אתה היית זה שרגיל לכרוע על הברכיים שלו. אני אוהבת אנשים שמעניקים, לא את אלה שלוקחים."

אלוהים אדירים. אני יכול פשוט לדמיין אותה, ירכיה הרכות פשוקות רחב, בעודה נוקטת את טון הדיבור המצווה שלה כדי לומר לי מה היא הכי אוהבת בזמן שאני יורד לה. אני מסב את מותניי, מרחיק אותן מהגדר. אין שום צורך שהיא תראה את הבליטה ההולכת ותופחת במכנסיי; אני לא לגמרי בטוח אם אני נמשך אליה או שמא הפכתי לפתע למזוכיסט. "מה בנוגע ללהעניק ולקחת? את תומכת בגישה הזאת?"

אפילו בעודי מתלוצץ, אני מרגיש את רגשות האשם שמפלחים אותי. מתי בכלל היתה הפעם האחרונה שבה הענקתי? כי היא צודקת; למדתי להיות עצלן, בזמן שישבתי כמו מלך ובחורות מצצו לי תוך כדי שחשבתי על מילים לשירים או תכננתי את האלכום הבא. הגעתי לנקודה שבה לא שמתי קצוץ על מה שהבחורות האלה עשו או לאן הן הסתלקו ברגע שגמרתי.

קעת ליברטי נועצת בי מבט נוקב. "מה בדיוק אתה עושה פה, בכל אופן? אתה לא עובד?"

אלוהים, אני רוצה לצחוק בתגובה לדבריה. אני נושך את שפתי התחתונה. "את לא עובדת? זה לא יום שלישי, או משהו כזה?"
 "היום יום רביעי, ואני עובדת מהבית, תודה שהתעניינת."
 "במה?"

"אילו הייתי רוצה שתדע, הייתי מספרת לך."
 "את תקליטנית?"

"תקליטנית?" היא מביטה כי בתדהמה. "אתה רציני? איפה הייתי מופיעה? בכנסייה?"

אני ממש מסמיך. אני לא חושב שמתישו במהלך חיי הסמקת במבוכה. בעודי נושא את מבטי אל השמיים כדי לבדוק אם מעופפים שם חזירים, אני ממלמל, "יש לך כל התקליטים האלה."
"אה." היא מהנהנת לעברי בראשה. "הם היו שייכים לאבא שלי. הוא היה תקליטן בקולג'."

"זה אוסף מרשים."

"אכן."

"והגיטרה?"

היא מושכת בכתפיה. "גם של אבא שלי."
עכשיו אני יודע איך כתבים מרגישים כשהם מראיינים אותי. אני יכול להזדהות איתם. הבחורה הזאת יותר טובה ממני בתמרונים חמקניים.

"את באמת לא מתכוונת לספר לי?" אני לא יודע למה אני דוחק בה. אבל הנחישות שלה להסתגר בפניי משעשעת אותי.

"נראה שלא." היא מוציאה מספריים וגוזמת כמה קצוות של מרווה, טימין ורוזמרין. לסבתא שלי היתה גינת תבלינים. קופסה קטנה המוצבת בחלון המטבח שלה, בביתה שברובע ברונקס. בתור ילד קטן הייתי מתחנן בפניה שתרשה לי לגזום את התבלינים שהיתה צריכה, והיא היתה מזכירה לי לא לפגוע בעלים.

אני מתנער מהזיכרונות הישנים לפני שיחנקו אותי. "בסדר. אני פשוט אניח לדמיון שלי לפתור את הסוגיה הזאת." אני מגרד בסנטרי, כעת הוא חלק – הזקן גרם לי ליותר מדי גירודים מכדי שאשאיר אותו בחום הזה. "אני אלך על עובדת בשיחות סקס טלפוניות."

ליבי מניחה את התבלינים שלה בסלסלה ונשענת לאחור על עקביה. "זה פשוט מגוחך. אני נשמעת לך כמו אחת שעובדת בשיחות סקס טלפוניות?"

"בכנות? כן." אני מכחכח בגרוני, וכמעט יכול לשמוע את קול השמנת־והקרח שלה מחלק פקודות. "כן, לגמרי."

היא נאנחת בתסכול, וסוף כל סוף עיניה פוגשות בעיניי בשנית. מה שהיא רואה בהבעת הפנים שלי גורם לזעף בפניה להעמיק ולגוון בפניה להתחזק. היא ממהרת לחזור להתעסק בגינה שלה. "יש לי עבודה שאני צריכה לעשות. אתה מתכוון לעמוד שם ולהסתכל עליי במשך כל היום? או שאולי מחכה לך בקבוק שתרצה לסיים את תכולתו?"

"מצחיק. ולא. אני סיימתי עם השתייה המופרזת."

היא מפיקה צליל המביע חוסר אמון.

כדאי שאסתלק. אני מעיף מבט לכיוון הבית שלי. הוא יושב על האדמה כמו גוש, כולו זנוח ושקט. התחושה המגדרת המגעילה הזאת שוב מתעוררת בחזה שלי. אני נאלץ להיאבק לא לגרד. אבל ליבי לא מסתכלת; היא מנכשת עשבים שוטים. אני נאנח ומכחכה בגרוני. "אני יכול לעזור?"

ליבי

הוא לא מסתלק. אני לא בטוחה איך עליי להגיב לזה. הורג אותי להתייחס אליו בצורה לא מסבירת פנים. עם כל מילה קצרה שאני זורקת לעברו, אני יכולה להרגיש את סבתא שלי מתהפכת בקברה. חינכו אותי להיות מנומסת לפני הכול. אבל קיליאן מרתיח את דמי מסיבות רבות.

נכון, לא הופתעתי לראות אותו שוב. אחרי הכול, אנחנו שכנים. אבל לא ציפיתי שהוא יחפש אותי מיד וירצה להישאר בחברתי. ואף על פי שלא הייתי מסבירת פנים כלפיו, עושה רושם שזה לא הטריד אותו. הוא קצת מזכיר לי אותם ילדים בבית הספר היסודי, שמשיכה בצמות של ילדות מעוררת בהם ריגוש.

והאמת שבחורים שנראים כמו קיליאן פשוט לא טורחים להקדיש לי את תשומת ליבם. זה מעולם לא קרה לפני כן. אז למה עכשיו? האם הוא משועמם? אולי הוא סתם רוצה לחקור מחוזות חדשים?

תהיה הסיבה אשר תהיה, הנוכחות של הבחור הזה מטרידה אותי, ויחד עם זאת אני סקרנית בצורה מעצבנת בנוגע אליו.

בעודו נשען על ברכיו ועל כפות ידיו ומנכש עשבים, קיליאן אמר להיראות קטן יותר. אבל משום מה, עכשיו הוא נראה גדול יותר, וכתפיו נראות רחבות יותר בעודן נעות מתחת לחולצה דהויה של קפטן קראנץ'. שיערו בגוון הקפה משתפל בקווצות סבוכות סביב כתפיו, ומתעורר בי הרחף להציע לו להסתפר. אין לי בעיה עם שיער ארוך, אבל השיער של קיליאן נראה כמו סבך פראי. אני מוכנה להישבע שהוא לא מחזיק בבעלותו מסרק.

אבל הוא כן התגלח. תחילה המחזה הזה הפתיע אותי, מפני שציפיתי לראות את זקנו העבה לאחר ששמעתי את קולו מוקדם יותר. אך במקום פנים פלומתיות קיבלו את פניי לסת חלקה ומגולחת למשעי, סנטר עיקש וחיוך גדול המציג לראווה גומות חן. איך מישוהו אמור להתנגד לזה?

"איך למדת להברדיל בין עשבים שוטים לצמחים?" קולו העדין כקטיפה שחורה עוטף אותי, אך הוא לא מתיק את מבטו ממשימתו. קמט הריכוז הקטן בין גבותיו הוא מראה חמוד למדיי. "כי לי הכול נראה אותו דבר."

"סבתא שלי לימדה אותי." אני מכחכת בגרוני ותולשת עשב שוטה עיקש במיוחד.

"סבתות טובות בדברים האלה."

אני לא יכולה לדמיין אותו מתרועע עם סבתא. או שאולי אני כן יכולה. היא בוודאי היתה מגישה לו חלב ועוגיות וגוערת בו שעליו לטפל בעצמו טוב יותר. אני מצביעה על עשב שוטה נוסף. "בסופו של דבר זה נהיה קל יותר להבחין בהם."

"אם את אומרת." הוא לא נשמע יותר מדי מרוצה, אך ממשיך לעבוד.

שוב נופלת עלינו דממה, ואנחנו ממשיכים לעסוק בניכוש העשבים.

"מרגלת בכירה?"

אני זוקפת את ראשי לנוכח שאלתו של קיליאן. "מה?"
 הוא מנענע את גבותיו הכהות. "העבודה שלך. אני עדיין מנסה
 להבין במה את עוברת. את מרגלת?"
 "תפסת אותי. עכשיו בוא איתי." אני מחווה בראשי לכיוון הבית.
 "יש בפנים משהו שאני רוצה להראות לך."
 שיניים לבנות ננעצות בשפתו התחתונה הבשרנית. "אלא אם כן זה
 קשור להצלפות בישבן, אני לא נכנס."
 אני פולטת נחרת צחוק בניגוד לרצוני.
 "בודקת צעצועי מין?"
 "אהה... לא."
 "מחברת ספרי אירוטיקה?"
 "למה פתאום כל האפשרויות קשורות לסקס?"
 "כי התקווה תמיד ממשיכה לנבוע."
 "תקווה שבטעות לא אחטיף לך, בכוונה."
 "בסדר, בסדר. את מאלה שקונים ברשת?"
 "אני שונאת קניות."
 "כן, רואים עלייך."
 ראשי מזדקף בחטף. "מה זה אמור להביע?"
 הוא מושך בכתפיו, אינו מביע כל חרטה "בחורה שמסתובבת
 בנעלי דוקטור מרטינס בלויות בדרך כלל לא קופצת מהתלהבות בגלל
 מבצע מכירות חדש."
 אני נשענת על עקבי הדוקטור מרטינס המדוברים. "טוב, אני לא
 מעריצה גדולה של אופנה. אבל זה לא אומר שאני לא קונה."
 "הרגע אמרת שאת שונאת קניות. כאילו, ממש הרגע אמרת את
 זה."
 "כן, אבל אתה לא אמור להבין את זה רק לפי המראה
 שלי."
 הוא מעקם את אפו בעודו מגרד בעורפו. "אני מבולבל."
 "אולי אני מכורה לקניית בובות. אולי יש לי בית חדר שלם מלא
 בובות."

כל גופו של קיליאן נרעד. "אפילו אל תתלוצצי בקשר לזה. יהיו לי סיוטים על צ'אקי במשך חודשים."

אני חושבת על חדר מלא בוכות הנועצות בי את מבטן, וגם אני נרעדת. "אתה צודק. בלי בוכות. אי פעם."

הוא קורץ לעברי. אין לי שמץ של מושג כיצד הוא מצליח לעשות זאת בלי להיראות כמו סוטה. איכשהו זה נראה חמוד. "רואה?" הוא אומר. "את לא קונה."

"ומה אתה? בלש?"

גם הוא נשען על עקביו. "אילו הייתי בלש, הייתי בלש מחורבן למדי, כי אני לא מצליח להבין כמה את עוסקת."

אנחנו בוהים זה בזו. עיניו הכהות הנוקבות ננעצות בעיניי, ממתונות. זה יעיל בצורה מפתיעה, מפני שאני מוכנה להישבע שאני מתחילה להזיע.

"טוב," אני אומרת לבסוף. "אני מעצבת עטיפות ספרים."

הוא ממצמץ בהפתעה. "באמת? זה... טוב, זה המקצוע האחרון שהייתי מנחש, אבל זה ממש מגניב. אני יכול לראות את העבודות שלך?"

"אולי מאוחר יותר." אני חוזרת לניכוש העשבים, אף שבפועל אני מנכשת שאותו אזור שוב ושוב, ולא נותר דבר פרט לצלקת כהה של אדמה. אני מחליקה את ידי על גבי הקרקע הקרירה ובוחנת אותו במבטי. "ובמה אתה עוסק?"

הוא טוב; הוא אמנם נרתע מעט, אך ממהר להסתיר זאת באמצעות חיוך רחב ושלל. "נכון לעכשיו אין לי עבודה."

אני עומדת לשאול כמה הוא עבד בעבר, אבל משהו שביד ומיוסר מתמהמה בעיניו בגוון הקפה, ואין לי לב לעשות את זה. אתמול הוא היה שיכור על הדשא שלי. אני לא חושבת שכרגע החיים שלו מתנהלים כפי שהוא היה רוצה, ואין לי שום רצון לזרות לו מלח על הפצעים.

הוא מפר את השתיקה באמצעות הצבעה על שתיל ירוק. "לעקור את זה?"

"לא. זה שתיל של עגבניות."

אני מבינה שקיליאן לא מרגיש נוח עם שתיקות ארוכות. "אז היתה מתישהו במקום הזה חווה מתפקדת?"

בהתחלה חשבתי שהוא מדבר כדי לשמוע את עצמו, אבל בכל פעם שהוא שואל שאלה, הוא מסתכל עליי בסקרנות כנה. אני מקדישה רגע כדי לסקור את האדמה סביבי. קולאר איילנד הוא חלק משרשרת איים בשם אאוטר בנקס. בקצה הצפוני שוכנת עיירה ובה מספר רב של בתי נופש ענקיים, ואילו הקצה הדרומי – המקום שבו ממוקם ביתה של סבתי – מבודד למדיי. אין שם שום דבר מלבד מספר בתים המפוזרים ברחבי המקום ודשא בצבע ירוק וחום-צהבהב, מוקף בחוף של אוקיינוס תכול וצלול.

"בתקופה שבה הסבא וסבתא שלי היו צעירים," אני אומרת, "הם היו מגדלים ירקות לפי עונות השנה. כך היה גם עם הבעלים של הבית שבו אתה מתגורר. עכשיו אני פשוט מטפלת באדמה הסמוכה לבית ומניחה לשאר לצמוח פרא."

"זה מקום יפיפה," מודה קיליאן. "אבל קצת בודד פה." אין לי יותר מדי מה לומר בנושא, אז אני פשוט מהנהנת בראשי. אנחנו חוזרים לעבודה. וזה מצוין. עד שקיליאן מושיט את ידו מאחורי ראשו, פושט את חולצתו ותוחב אותה לכיס האחורי שלו.

כבר ראיתי אותו עירום. אבל זה היה שונה. הייתי עצבנית מדי וטרודה מדי בניסיון לנקות אותו מכדי לשים לב לפרטים הקטנים. עכשיו הוא ניצב באור השמש, עורו השזוף כבר בוחק משכבה דקיקה של אגלי זיעה. הוא רזה וחסון, שריריו הם יצירת אמנות. הקעקוע הענקי שמכסה את כתפו השמאלית ואת החזה שלו הוא למעשה מפה עתיקה של העולם, כמו גלובוס שנפרש.

"את מסתכלת על האומנות שלי, ליבס?" הוא נשמע משועשע. אני פוגשת בעיניו ורואה שהן מנצנצות, ריסיו הארוכים בצורה מגוחכת כמעט נושקים ללחייו. זה לא הוגן שלגבר יש עיניים יפות כל כך.

"כן. חשבתי שאם אתה מציג ציורים על הגוף שלך, לא יפריע לך שאנשים יבחנו אותם."

חיוכו מהיר, שובבי, וגומות החן הקטנות משני צידי פיו נפערות לעומק ואחר כך נמוגות יחד עם חיוכו. "לא אמרתי שמפריע לי." הוא נשען לאחור כדי שאוכל לראות את הקעקוע במלואו.

למרבה הצער, אני מוצאת את עצמי רוצה לבחון את בטנו התחתונה, במקום שבו השרירים הם כמו אבני דרך המובילות אל מר שמח.

לכל הרוחות. אני לא נמשכת לבחור הזה. לא. פשוט לא עשיתי סקס כבר הרבה זמן, ואני חייבת לעשות משהו בנדון. ובקרב. אבל לא עם קיליאן. אסור לי לשכוח כיצד פגשתי אותו. התמכרות לאלכוהול היא הגבול שהצבתי לעצמי; היא החריבה את כל מה שאהבתי.

אני מתעלמת מהוויכוח המתחולל בקרבי ובוחנת את הקעקוע שלו. הוא צויר בקווים נקיים ובטוחים, יותר כמו איור של הגלובוס, לא כציור גדוש בפרטים. והוא יפפה.

"יש לו משמעות כלשהי?" אני שואלת. "או שעשית אותו סתם בשביל הכיף?"

קיליאן מסיט קווצות שיער מפניו. "זה התחיל בתור דרך לכסות טעות שעשיתי."

הוא רוכן קדימה, ומביא עמו את הניחוח של זיעה נקייה ושל פרומונים גבריים משכרים. באמת אין שום דרך טובה להסביר את הריח הזה, חוץ מאשר לתאר אותו כמעורר תיאבון וממכר. גופי נדרך כשהוא מצביע על נקודה מעל לפטמה שלו, שם יש איור של שושנת הרוחות. "רציתי להסתיר שם. דרלה."

"סיפור אהבה שנגמר רע?"

הוא מחייך אליי במרירות. "הלוואי. ככה זה לפחות היה רומנטי. אבל לא. זה היה בטקס הסיום של בית הספר. אני ו... " ארשת פניו נעשית חתומה לרגע, ומבט רדוף מבזיק בעיניו. אבל הוא ממצמץ, והמבט הרדוף נעלם. "חברים שלי ואני השתכרנו והלכנו לאחד החברים האחרים שלנו, שהתחיל ללמוד לקעקע. אני הייתי שפן הניסיונות." והוא קעקע עליך את השם 'דרלה'?"

"כן." קיליאן מתיישב וחוזר למלאכת ניכוש העשבים. הוא עדיין מחייך.

"מי זאת דרלה?"

הוא פורץ בצחוק. "זה הקטע; זה היה סתם שם שהוא חשב שיישמע מצחיק. חשבתי להשאיר אותו. אבל לעזאזל, זה היה מכוער – בכתב נטוי ועקום." קיליאן מניד בראשו. "זה נראה כאילו ילד בכיתה ג' עשה את זה."

אינני מצליחה לכבוש את פרץ הצחוק שלי. "נחמד." הבעת פניו של קיליאן מתרככת, מבטו סוקר את פניי. חיוכו הולך ומתרחב.

"מה?" אני שואלת, מעורערת מהבוהק בעיניו, שמעתיק את נשימתי מפי.

"את יפה."

הוא אומר את זה בצורה כל כך עניינית ויבשה, שאני פולטת נחרת צחוק. "אתה נשמע מופתע."

קיליאן רוכן מעט קדימה. "למען האמת? אני באמת מופתע. הזעפת אליי פנים כל כך הרבה פעמים... אה, הנה זה שוב. רושפת לעברי את אש השנאה." הקצה המחוספס של האצבע שלו מלטף את החלק העליון של הלחי שלי, ובטני התחתונה מתכווצת בתדהמה. קולו נעשה מהורהר. "אבל כשאת מחייכת? הפנים קצת מאירות."

"כמו נורה?" אני שואלת, מנסה לא להנמיך את ראשי. גבותיו מתנועעות, ועיניו בוהקות מהומור מודחק. "טוב. את קורנת. זה ברור מספיק?"

מילים נתקעות בגרוני. ואז אני קולטת שאף גבר מעולם לא כינה אותי יפה. אפילו לא פעם אחת. כיצד ייתכן הדבר? אני לא מכוערת. מבחינה אובייקטיבית, אני יודעת שאני יפה, או שאני יכולה להיות יפה. יצאתי לאינספור דייטים, בתקופת הקולג' היה לי חבר לפרק זמן קצר. התחילו איתי בעבר, בוודאי. אבל מעולם לא החמיאו לי בצורה כל כך פשוטה וכנה. הידיעה הזאת מחלחלת לתוך עורי כמו גירוד, ולפתע אני לא רוצה שקיליאן יסתכל עליי.

את החפירה שלי ננעץ באדמה בכזאת אלימות, שעפר מתעופף לכל עבר. "אז איך בסוף קרה שהקעקוע של דרלה נעלם?"
 לרגע קט קיליאן מזעיף פנים לעבר את החפירה שלי, לפני שהוא חוזר למצב הרוח השוכבי הרגיל שלו. "אמא שלי כל כך נגעלה מזה, שהיא נתנה לי כסף לעשות קעקוע חדש שיכסה אותו."
 "הייתי מנחשת שהיא רצתה שפשוט תסיר אותו."

"לא." הוא עוקר עשב שוטה. "לא היתה לה התנגדות שיהיה לי קעקוע, אלא שהקעקוע הזה נעשה בצורה מחפירה. וגם אילו הייתי מסיר אותו, עדיין היתה נותרת צלקת. אמא לא חובבת צלקות גדולה. בכל אופן, קעקעתי את שושנת הרוחות. המפה נוספה לאחר מכן." הוא מעיף מבט בגופו. "משהו בסגנון של, 'היי, קילס, הנה העולם. הוא כולו שלך, אם לא תפשל'."

החרטה בקולו, חרף ניסיונו להסתיר אותה, פוגעת במשהו בקרבי. אני נושמת נשימה עמוקה, בזמן שמבטי נודד אל השמיים התכולים הבהירים מעלינו. העולם. ראיתי כל כך מעט ממנו. רק את הפינה הכחולה הקטנה הזאת מצפון קרוליינה ואת השטח המעט גדול יותר של הסוואנה כאשר למדתי בקולג'. אני בת עשרים וחמש, וגזרתי על עצמי חיים של בדידות.

החזה שלי נאטם, ואני נאלצת להיאבק כדי לנשום. יש לי דחף עז לרוץ לתוך הבית ולהתכרבל במיטה הנעימה והקרירה שלי, שם ישנם חושך ושקט.

"מפתיע עד כמה זה מרגיע," הוא אומר.

הערתו של קיליאן שובה את תשומת ליבי.

"מה? ניכוש עשבים?"

הוא מביט בי מתחת למניפות של ריסיו. "כן. אני אוהב לעשות משהו מועיל." קיליאן עוצר ומשפשף את עורפו. "יש לך גדרות שצריך לתקן או גזעי עץ שצריך לקצוץ? משהו בסגנון?"
 "אתה זקוק לעבודת כפיים כדי להפוך את עצמך לאדם טוב

יותר?"

"כן." הוא מחייך. "כן, נדמה לי שכן."

"ואתה רוצה שאני... מה? שאני אהיה ה'מיסטר מיאג' שלך?"
 צחוקו הוא גל גואה, עמוק וחמים. "פאק, כן. לצבוע את הגדר.
 לשייף את הרצפה."
 "ואחרי שתסיים, נוכל ללכת לים, ואתה תתאמן בשמירת שיווי
 משקל על רגל אחת."
 "פאק, זה יהיה אדיר." חיוך רחב מתפשט בין אוזניו של קיליאן,
 בעורו מבצע תנועת קראטה מגושמת. היא מציגה את פלג הגוף העליון
 שלו בצורה מחמיאה, ואני ממהרת להתעלם מהמחזה.
 במקום זה אני נעמדת ומסלקת את שאריות האדמה מברכיי.
 ולוקחת את סל הירקות שלי. "קדימה, אם כך. עכשיו אתה יכול לכסח
 את הדשא, אם באמת התכוונת לזה. זה הכי 'מיסטר מיאג' שאני
 יכולה לתת לך כרגע."
 קיליאן מדלג בתנועות קלילות. "קיליאן-סאן עומד לרשותך."
 אני מגלגלת את עיניי, מעמידה פנים שאני מוצאת אותו מעצבן.
 אבל זה ממש לא נכון. וזה מבהיל אותי.

4

קיליאן

אני מכסח את הדשא של ליבי. למרבה הצער, זאת לא לשון נקייה שרומזת למשהו מענג יותר מאשר דחיפה של מכסחת דשא ישנה קדימה ואחורה ברחבי החצר הענקית שלה. שריריי מתנועעים בשמש היוקדת, ואגלי זיעה זולגים במורד עמוד השדרה שלי, ואני מבין שלא עשיתי סקס כבר חודשים. שישה, ליתר דיוק. לא עברתי תקופה ארוכה כל כך בלי סקס מאז שהתחלתי לעשות סקס. מה שמזעזע אותי באמת, זה שלא התגעגעתי לזה במיוחד.

במהלך נסיעותיי פגשתי לא מעט נשים לוחטות שהיו מוכנות ומזומנות לטלטל את עולמי. המילה מוכנות איננה מדויקת במקרה הזה. הן היו נואשות לזיין אותי. אני לא אומר את זה מתוך שחצנות. זאת האמת לאמיתה. הן ידעו מי אני, וכל אחת מהן עשתה כמיטב יכולתה על מנת להיות הבחורה שתדהים אותי עד כדי כך שאקח אותה איתי. הסיפור הישן הזה חוזר על עצמו כבר שמונה שנים. תהילה שווה ורדפות זרמים.

בעודי דוחף את מכסחת הדשא, אני נזכר בכל אותן נשים. אלוהים אדירים, חלקן באמת טלטלו את עולמי. הדברים שהן נתנו לי לעשות, שהן עשו לי, היו לא מהעולם הזה – הכי קרוב לתחושה המשכרת שהרגשתי אך ורק על הבמה. אבל זה תמיד הסתיים ברגע שהזין שלי

נעשה רפוי. בסופו של דבר, סקס עם מעריצות הפך לכמעט צורה אחרת של אוננות. ההתרגשות נעלמה כבר מזמן. לא משנה עד כמה הטכניקה של הבחורה היתה טובה, היא אף פעם לא ראתה בי שום דבר מעבר לאמצעי בדרך להשגת המטרה שלה. והבחורות האלה מעולם לא הביעו דעה שסתרה את הצרכים שלי. הייתי יכול להכניס את אחד מעוזרי הבמה, להגיד להן שהוא חלק מהלהקה, והן היו מזיינות גם אותן.

השתמשתי בנשים האלה בדיוק כפי שהן השתמשו בי. בום וטראח. מפגשים נטולי נשמה.

האם זה מה שג'אקס הרגיש? נטול נשמה?

בפעם הראשונה זה שנים אני מרגיש כאילו שאני פוסע על אדמה יציבה. ואני בסך הכול עובד בגינה. ליבי הביטה בי בתדהמה כשביקשתי לבצע עבודות נוספות, ועשיתי מזה בדיחה. אבל דיברתי ברצינות תהומית. אני מרגיש טוב. אני רוצה עוד מזה – עוד מהידיעה שאני נורמלי ואנושי כמו שאר העולם.

אני שולף את חולצתי מהכיס האחורי של מכנסיי, מוחה את הזיעה ממצחי ומתקדם לעבר המוסך שנראה כמו אסם, שניצב בחלק האחורי של החצר. הדשא מוכן. הוא לא מושלם – הקווים שלי עקומים מעט.

אני מותח את כתפיי כשליבי מופיעה על המרפסת האחורית. היא מחזיקה שתי כוסות גבוהות המכילות לימונדה וקוביות קרח. היא פוגשת אותי בחצי הדרך, ואני בקושי מצליח לומר "תודה" מקרב לב, לפני שאני גומע את המשקה שלי בשקיקה. קר. טרי. מושלם.

אני מתחיל לחשוב שהבחורה הזאת לעולם לא תיתן לי שום דבר שאיננו פאקינג שמיימי. ואז משהו מתחת לסככת המחסן מושך את תשומת ליבי, ואני כמעט נחנק מהלגימה האחרונה שלי מהלימונדה. "יש לך מכסחת דשא שאפשר לנהוג בה," אני אומר בעודי משפריץ את שאריות המשקה ונועץ את מבטי במכונה שהיתה מצמצמת את זמן העבודה שלי לפחות משעה.

ליברטי, השטן־אישה הקטנה הזאת, פשוט מושכת בכתפיה ולוגמת

מהלימונדה שלה בהנאה. "האם מיסטר מיאגי היה נותן לדניאל-סאן להשתמש במכונת ליטוש? לא נראה לי."

היא משחררת צווחה נשית במידה מפתיעה כאשר אני מזנק לעברה, תופס אותה סביב בטנה ומעמיס אותה על הכתף שלי. "שפכת את המשקה שלי, חתיכת מזדיין," היא צועקת, אבל צוחקת.

תודה לאל. כי ממש לא חשבתי על ההשלכות בשנייה שהחלטתי לפעול. נדיר שאני עושה זאת, אבל אני לא רוצה לעצבן אותה או להבהיל אותה. בעודי מחייך בעליוזת, אני מסובב אותה במעגל וטופח על עכוזה העסיסי.

ואז היא צווחת באמת, כפות רגליה בועטות בירכיי וכפות ידיה מחטיפות לי בישבן. "אתה תמות בגלל זה, אדוני."

"אם כך, כבר מוטב שאיהנה," אני צועק מבעד למחאותיה וטופח לה על העכוז בשנית. אלוהים אדירים. אני צריך להפסיק, כי עכשיו אני רוצה לתפוס את התחת העגלגל והנוקשה שלה ולמחוץ אותו. אולי להחליק את האצבעות שלי בין החרייץ ו... ארצה, בחור.

הייתי מאשים את החום ואת היעדר חיי המין שלי, אבל אני לא בטוח. יש משהו מושך להפליא בליבי העוקצנית והענוגה.

באי רצון אני מוריד אותה ומתכוונן לחטוף בעיטה באשכים. במקום זה היא מחטיפה לי בזרוע, פניה אדומות כמו אחת מהעגבניות שלה. "שמוק," היא אומרת. "עכשיו כל הראש שלי מסתחרר."

"אה, זה הכי כיף." לפני שהיא מועדת, אני נוגע במרפק שלה קלות כדי לייצב אותה. עכשיו, כשהיא כבר לא נתונה בזרועותיי, אני מהסס ליצור איתה מגע נוסף. רק אתמול היינו מוכנים להחטיף זה לזו, ועכשיו אני רוצה לגעת בה כמה שרק תרשה לי.

"אתה ממש משוגע, אתה יודע את זה?" הבעת הפנים הזועפת שלה חמודה למדי.

"אמרו לי את זה יותר מפעם אחת."

"לא מפתיע." ליבי שוזרת את אצבעותיה בשיערה, והשמש מנצנצת בשערותיה. "התכוונתי להציע לך ללכת לחוף הים –"

"אנחנו הולכים." אני מנסה לאחוז בידה, אך הפעם היא חומקת ממני.

"אני לא יודעת..."

"ליברטי", אני מזהיר. "אל תכריחי אותי להטיל אותך על הכתף שלי ולגרור את התחת הקטן שלך עד לשם."
"כן, בטח. כלב נובח לא נושך, חבר."

אני פוסע אליה בכזאת מהירות, שאני ממש מצמיד אותה לדופן המחסן. אנחנו לא נוגעים באמת, אבל היא בכל זאת קופאת במקומה. אני מנצל את הרגע ורוכן לעברה עד שהאפים שלנו כמעט מתנגשים. "הו, אני גם נושך, מתוקה. אבל את תאהבי את זה."

ואז אני קולט מה אני עושה. היא מדיפה ניחוח של אור שמש, ושל לימונים ושל סוכר חום. אזעקות מתחילות להדהד בתוך ראשי, צועקות סכנה ותתרחק מיד, לכל הרוחות. אבל אני לא יכול למנוע מעצמי להתבונן בשפתייה. טעות. טעות פאקינג גדולה.

הן ורודות ורכות ופשוקות, כמו ממתיות שייכבשו אותן. חמימות זורמת לזין שלי, ואני צריך ממש להיאבק פיזית בדחף להניע את מותני קדימה. מה לכל הרוחות? אני מאבד את זה.

ההוכחה לכך שזה רעיון רע מגיעה כשליבי מכווצת את שפתייה היפות. "אני נושכת בחזרה, קיל, ואתה לא תאהב את זה."

אני מבזיק לעברה חיוך גדול ומלאכותי. "זה מה שאת אומרת. עכשיו לכי להתארגן, אחרת אני אוציא אותך מדעתך במשך כל היום." היא מגלגלת את עיניה, אך למרבה המזל פונה לכיוון הבית. "אני אארוז לנו ארוחת צהריים."

אלוהים, היא מתכוונת להאכיל אותי. רק בגלל זה אני אמור לחבב את הבחורה הזאת. אבל אני צריך לתפוס את עצמי בידיים. היא לא מסוג הבחורות שמשתובכים איתן. כל בחור עם חצי מוח יכול להבין את זה. היא אמנם קשוחה מבחוץ, אבל יש לי תחושה שמבפנים היא עדינה ושבירה. אלוהים אדירים, במובן הזה היא מזכירה לי את ג'אקס. המחשבה מצננת אותי. אולי כדאי שאומר לה לשכוח מכל העניין ופשוט אלך לבדי.

אבל אז היא מציצה מהדלת. "תיכנס הנה. יש כמה דברים שאתה צריך לסחוב."
 וממש ככה אני שוב לכוד. פשוט יש בה משהו שאני לא יכול להתעלם ממנו. אני מתקדם לעבר הבית ועולה במדרגות. "כל עוד את לא שוכחת את ארוחת הצהריים, כולי שלך, העלמה בל."

ליבי

רצועת החוף שלייד הבית צרה וצמודה לדיונות פראיות. אני ממקמת את השמיכה שלי, את השמשייה ואת הכיסא, בזמן שקיליאן מתבונן בנעשה, אובר עצות.

"זה כאילו שאת מתכוננת להקים מחנה," הוא אומר לי כשאני לוקחת את הצידינית מידו ומניחה אותה בצל, ליד כיסא הים שלי. "תכף תוציאי מזרן אוויר? כיור מטבח?"

"אני אוהבת להרגיש נוח. והייתי מעדיפה לא להיצלות בשמש כמו תפוח אדמה."

קיליאן מצחקק. "אני אהיה תפוח האדמה."

אני פושטת את החולצה שלי ואת מכנסי הג'ינס הקצרים שלי. "תעשה את זה. אבל אל תבוא לבכות לי אם אתה נשרף. אני לא מורחת לך אלוורה על הגב." שקר. ממש לא הייתי מתנגדת למרוח אותו.

"את תמרחי גם תמרחי." קולו חלש בצורה מוזרה, כאילו שדעתו מוסחת. "את רק נביחות, בייב."

"בייב? ככה ממש לא תצליח לגרום לי ל... " אני נושאת את מבטי ומוצאת אותו מתבונן בי. הוא לא נועץ בי מבט תאוותני, אבל הוא בהחלט מסתכל.

יש לי דחף ללבוש את החולצה שלי בחזרה. הביקיני השחור שלי הוא לצורכי נוחות, לא להפגנת סקסיות, והוא מכסה את גופי בערך באותה מידה שהתחוננים והחזייה שלי מכסים אותו. אני לא רגילה לכך שגבר רואה כל כך הרבה ממני. אני לא מתביישת בגוף שלי – אף

על פי שלא הייתי ממררת בככי אילו היה לי תחת קטן יותר ושדיים גדולים יותר. אני מידה קאפ בי, ככה שאני לא צריכה ללבוש חזייה ביומיום. וכשאני לובשת חזייה, אני לא ממש מצליחה למלא אותה. משהו אומר לי שלקיליאן יצא לראות כמות נאה של שדיים מרהיבים ביפיים. מעצבן אותי שאני פוחדת שלא אהיה ראויה בעיניו.

אני שובה את מבטו, ונדמה שהאוויר מסביבנו עוצר מלכת. עיניו הכהות של קיליאן מצטמצמות, הבעת פניו מצועפת. אני תוהה על מה לעזאזל הוא חושב, וליבי מתחיל להלום בחוזקה, בזמן שגיצים קטנים וחמימים מתלקחים בבטני התחתונה.

אין לי מושג כמה זמן אנחנו עומדים שם, ומסתכלים זה בזו כאילו אנחנו זרים שדרכיהם הצטלבו, במקרה בחוף הים הזה. קרוב לוודאי שזה נמשך שניות בודדות, אבל אני מרגישה כאילו שזה נצח. ואז הוא ממצמץ בעיניו, קוטע את הרגע ומעמיד פנים שהוא סוקר את חוף הים במבטו. אנחנו לכדנו פה, אבל רחוק יותר כמה אנשים מטיילים לאורך החוף.

"אני נכנס לשחות", הוא אומר. "את רוצה להצטרף?"
 "אתה לא רוצה את הסנדוויץ' שלך?" משהו בחזה שלי מתכווץ בחוזקה. הוא נראה כרגע קצת לחוץ, כאילו שרוצה להסתלק מפה.

קיליאן מסתכל על הצידנית ומשחרר אנחה. "נכון. שכחתי מזה." הוא מתמקם לצידי על השמיכה, קרוב מספיק כך שירכו כמעט מלטפת את ירכי, ואני יכולה להרגיש את חמימות גופו. יש לו רגליים נאות, שריריות ומעוטרות בשערות שחורות, ועורו כבר שזוף היטב. אני לא אמורה לשים לב לרגליים הארורות שלו. הידיים שלי לא אמורות לרעוד בזמן שאני מוציאה את האוכל.

"את באה הנה הרבה?" הוא שואל.

"אני מבקרת בחוף כמעט על בסיס יומיומי."

"עם החברים שלך?"

אני מנגבת את כפות ידיי במורד ירכי. "לא. לבד."

הוא נוגס בסנדוויץ' שלו, מבטו ממוקד בים. "אין חברים?"

אלוהים אדירים, האיש הזה הוא כמו כלב ציד. או עכברוש מעצבן, המכרסם בכל החולשות שלי. ובזמן שהדימוי המלכב הזה מרחף לנגד עיניי, אני מניחה את הסנדוויץ' שלי. "אין פה יותר מדי חיי חברה. רוב החברים שלי הם חברי אינטרנט." ומתי היתה הפעם האחרונה שבה שוחחתי עם מישהו מהם? אני מקבלת חתיכת סטירה כשאני קולטת שלא שלחתי אימייל לאף אחד זה מספר חודשים. ושגם לא קיבלתי אימייל מאף אחד.

אני לא ביישנית. אבל אני מופנמת. אף פעם לא אהבתי לצאת לבלות. אבל ממתי נעשיתי מבודדת כל כך? למה לא שמתי לב לזה? איך זה לא הטריד אותי?

"בכל אופן, אני אוהבת את הפרטיות שלי, לעסוק בעניינים שלי..." צווארי נעשה נוקשה, ואני לוגמת לגימות ארוכות מהלימונדה שלי. אין לי מושג מה קיליאן חושב לעצמו. הוא פשוט מהנהן בראשו ואוכל את הסנדוויץ' שלו בכיסים גדולים. הוא משחרר אנחה של שביעות רצון לפני שהוא מעיף מבט בצידנית, קמט דאגה קטן ניכר בין עיניו.

"הנה." אני מעבירה לו סנדוויץ' נוסף. "ארזתי לך שלושה."

חיוכו שבע הרצון מהיר ורחב. "ידעתי. נביחות בלבד."

אני לא אחייך. אני לא אחייך. "תאכל את הסנדוויצ'ים שלך."

"אני רואה את החיוך הזה, ליבס."

"אני יכולה לקחת את האוכל בחזרה."

הוא לוקח את הסנדוויץ' השלישי ומניח אותו בחיקו, רוכן מעליו במחווה מגוננת, בעודו טורף את הסנדוויץ' השני. "גדלת פה?" הוא שואל, לאחר שהוא בולע חתיכה ענקית.

"לא. גדלתי בוילמינגטון. הבית היה שייך לסבתא שלי. עם מותה היא הורישה אותו להורים שלי, והם הורישו אותו לי." הנה. אמרתי את זה. וזה כאב רק מעט. כאב עמום, כמו סלע שמוחץ את צלעותיי. "גרתי בסוואנה, אבל אחרי... ובכן, רציתי לחזור הביתה. זה היה המקום הקרוב ביותר בשבילי."

קיליאן מקמט את מצחו, אך קולו עדין. "מתי הם מתו, ליבי?"

אני לא רוצה לענות. אבל השתיקה גרועה יותר. "לפני קצת יותר משנה." אני נושמת נשימה עמוקה. "אמא ואבא שלי יצאו לארוחת ערב. אבא השתכר, אבל החליט לנהוג בכל זאת."

אני לא יכולה לספר לו שאבא שלי תמיד היה שיכור באותם ימים אחרונים, כי התגעגע לסגנון החיים שעליו נשבע לוותר כשאמא והוא הולידו אותי. האם אני הייתי הסיבה להחלטות הגרועות של אבא שלי? לא. אבל היו ימים שבהם הרגשתי כך. אני בולעת רוק בכבדות. "הוא התנגש ברכב משפחתי. הוא הרג את האמא שהיתה באותו רכב, את עצמו ואת אמא שלי."

"אלוהים אדירים."

אני מנסה למשוך בכתפיי ונכשלת. "זה מה שזה."

"זה דפוק, חומד."

אני מהנהנת בראשי, ומפשפשת בתוך הצידנית בחיפוש אחר לימונדה נוספת.

"ליברטי?" קולו כל כך עדין ומהוסס, שאני מיד נדרכת וזוקפת

את ראשי.

קיליאן משפשף את עורפו, לסתו הרוקה. אבל הוא לא מסב את מבטו, אף שניכר עליו שהוא רוצה. "אני... פאק..." הוא לוקח נשימה נוספת. "אני מצטער. על איך שנפגשנו. על זה שהרסתי את הרשא שלך והקאתי עלייך." לחייו מאדימות, וזה קצת חמוד. "אבל יותר מכול, על זה שהכרחתי אותך לטפל בנהג שיכור."

הוא מסלק מברכיו מספר גרגירי חול. "זה היה דפוק. ואני לא בן אדם כזה." עיניו הכהות נפערות ונראות רדופות קמעה. "או שלא הייתי כזה עד לאחרונה. אני פשוט... בזמן האחרון עוברת עליי תקופה קשה," הוא ממלמל לפני שהוא מזעיף את מבטו לעבר הים.

"ופנית לבקבוק." זה לא מתפקידי למתוח עליו ביקורת. ואני מנסה

"לשוות לקולי גוון עדין." "זה אף פעם לא עובד, אתה יודע."

הוא פולט נחרת צחוק. "תאמיני לי שאני יודע." הוא מסב את

מבטו בחזרה אליי, ושפתיו מתעקלות לכדי חיוך מריר. "נכשלתי

כישלון מרהיב בניסיון לשקוע בנבכי השכחה."

"אילו היית נכשל", אני אומרת ברכות, "היית מת."
פניו של קיליאן מחווירים. "אני מניח שאת צודקת," הוא אומר
בקול רפה.

אנחנו שותקים למשך מספר רגעים, בזמן שרחש הגלים וזעקות
השחפים ממלאים את האוויר. ואז אני מושיטה לו את הסנדוויץ' שלו.
"אני שמחה שלא הצלחת." אני שמחה שאתה פה. יחד איתי. אבל אין
לי אומץ לומר את זה.

הוא מניד בראשו, כאילו שהוא צוחק על עצמו, אבל כאשר הוא
פוגש במבטי, יש קלילות בפניו. "גם אני שמח, ליברטי בל." קיליאן
רוכן לעברי ומסתכל עליי. "אנחנו סבבה עכשיו?"

הוא נשמע כל כך מלא תקווה – ומעט לא בטוח עד כי שאריות
הכעס האחרונות שחשתי כלפיו מתפוגגות ונעלמות. זה מפחיד אותי.
כעס הוא חומה שבניתי כדי להגן על עצמי. אני יודעת זאת. מה שאני
לא יודעת זה כיצד להגן על עצמי מפני כאב בלי להיעזר בה. אבל
אני רוצה לנסות.

אני מצליחה לעקל את שפתיי בחיוך. "אנחנו סבבה."

לרכישת הספר לחצי כאן